

oázis

Erőforrásunk a család

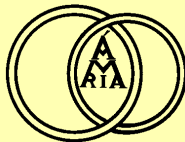

Velünk vagy

KOPOGTATÓ

*Mária nem azt mondja, hogy „akárom”.
Mobil templomok vagyunk mindannyian.
Aki bizalmat ad, növekszik.
Nemcsak a felnőtt ember tudja életét
átadni Istennek és Máriának, hanem
mi is: a gyerekek!*

*Szentélyt és képző-központot nem bolt-
ban vesz az ember lottónyereményből,
hanem apró kövekből építi fel.
A párnák össze kell csiszolódnia, míg
együtt, közösen alkotnak majd egy csil-
logó családi ékszert.*

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Esszé	4
Mindennapjaink	7
Élő háziszentély	21
A pápára figyelünk	22
Kuller atya levele	23
Kentenich atya tanításából	24
Beszélgetés Gertrúd-Mária nővérrel	26
Gyereknövelde	29
Őszidő	30
Tedd könnyűvé énnem... ..	32
Ép lélek ép testben legyen	34
Főzőcske	36
Nincs/Van boruk!, Gyerekszaj	37
CSAK Hírek	39
Schönstatt hírek, Ifjúsági találkozó	42

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok kiadói tevékenységünket a következő számlaszámon:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.

Jelmondat-kibontó:

2005. 12.26-31.

Családnapok 2006.

1. 04.08-14. jelentkezőktől függ

sz1. 06.18-24. szövetség

sz2. 06. 25-07.1. szövetség

sz3. 07.02-08. szövetség

2. 07.09-15. többeszeri résztvevők

3. 07.16-22. többeszeri résztvevők

4. 07.23-29. apostolképző

5. 07.30-08.05. többeszeri rv.

6. 08.06-12. többeszeri résztvevők

7. 08.13-19. először résztvevők

8. 08.20-26. többeszeri résztvevők

9. 08.27-09.02. először résztvevők

Jelentkezni lehet:

Mészáros Zsuzsánál:

87/479-026, iroda@schoenstatt.hu

OÁZIS 2005. szeptember, XV. évf. 3. (42.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt-Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. **Felelős kiadó:** Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva (oazis@schoenstatt.hu) • **Készítették:** Bárdonicsk Stella, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cili, Forgács Sándor és Kati, Gódyán Róbert és Rita, Gólyáné Csörgő Otília, Guld József és Guldné dr. Bata Mónika, Guld Veronika, Kiss Árpád és Éva, Komáromi Ferenc és Mária, Kovács Ferenc és Csilla, Kuslits Panka, Megyimórecz István és Ildi, Nádudvari András és Rita, Papp Géza és Timi, Rigó Bálint, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Varga Orsi • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Heiszler Csaba és Erika, Rábai Szilárd és Györgyi • **Nyomás:** OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag u. 5.

Akinek van valakije, az értelemszerűen nincs egyedül, nem érzi magát elhagyottnak, éppen azért, mert van valaki, akire azt mondhatja, hogy „velem van”. Abból a szempontból, hogy mit hoz az illetőnek az ő valakije, lényeges, hogy kicsoda az a valaki. A hozomány lehet gazdagodás, előmenetel, műveltség és hasonlók, vagy éppen valami egészen más. Kinek milyen hozomány a fontos – fontosabb, netán legfontosabb –, az jellemzi őt.

Mint Kentenich atya tanítványainak, aki az Úr Jézus hűséges tanítványainak egyike, az van a tudatunkban és a szívünkben, hogy a Szűzanya, Mária, Jézus anyja velünk van. A gondolatmenet egyszerű és világos: *Teremtő, Megváltó és Megszentelő Istenünk legjellemzőbb lényege a szeretet, ami a hozzánk való viszonyulásában azt jelenti: velünk van, értünk van, egészen közel van hozzánk. Mária a legteljesebb igent mondja a Jóistenre és a Jóistennek, mint ember a legteljesebben azonosul az Istennel, az Ő szándékaival, akarataival. Ebből az igenből és azonosulásból fakadóan fordul ide hozzánk anyai, nevelőnői, királynői szeretetével.*

Ki is van velünk, amikor Mária velünk van? A Szentírás világos képet fest nekünk róla. Amikor elolvassuk és az evangéliumok tanításának egészébe helyezve értjük a Máriáról szóló szentírási helyeket (Mk 3,31-35; Lk 1,26-38; 1,39-56; 2,34-35; 11,27-28; Jn 2,1-12; 19,25-27, ApCsel 1,12-14), kirajzolódik előttünk ez a kép: Jézus megváltó műve Máriában készséges befogadóra talált.

Jézus a keresztfán egymásra bízott bennünket (Jn 19,25-27): „Nézd, ő a te fiad!” ... „Nézd, ő a te anyád!”. Jézus mintegy végrendeletileg megbízta anyját, hogy törődjön velünk. Ez a törődés nem volt idegen a Szűzanyától. A kánai menyegző története (Jn 2,1-12) úgy mutatja be Máriát, mint aki minden gondunkat észleli. Nyitott szemmel és szívvel volt ott a násznép körében. Észrevette a bajt, a zavart, ami keletkezett, és tudta, mit kell tennie. Ma is szívesen elvezet bennünket a megoldás kulcsához: Jézushoz.

Hogyan éljük meg, hogy Mária velünk van? Megéljük, amikor azzal a hittel tekintünk az április 2-án felszentelt kápolnájára vagy a háziszentélyünkre, hogy ő ott letelepedett, hogy gondol ránk, velünk érez, néz ránk, nevelni szeretne bennünket, segíteni szeretne nekünk. Az ezzel kapcsolatos megtapasztalásainkat megosztjuk egymással és így segítjük, neveljük, „szertgetjük” egymást.

 László Kóti és Rita

Következő számunk címe: **ISTEN SZELÍD FORRADALMÁRA**. Ezzel a számmal Kentenich atyát köszöntenénk születésének 120. évfordulóján, mely november 18-án lesz. Többen is hallgattunk előadásokat Kentenich atyáról a pedagógia kurzusokon, szemináriumokon vagy a családnapon. Az itt szerzett megtapasztalásaitokat is várjuk.

Továbbra is várjuk írásaitokat nem csak a megadott témával kapcsolatban, ha családotokban vagy környezetetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat:

Pauló Eio, Sallaci Tamás

2040 Budaörs, Ószirózsa u. 15.

e-mail: oasis@schoenstatt.hu, tel.: 23/421088

Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok

Aki a mai helyzetet és a ránk váró jövőt komolyan akarja venni, annak a Mária-tisztelet nemcsak egy a vallásos formák közül, hanem egy sajátos, magával ragadó formáló elv nevelésünk és önnevelésünk számára. Manapság itt kezdődik a gyengeség! Akik nehéz sorsuk miatt elkezdenek máriásan gondolkodni, hamar feladják. Nem telik el sok idő, és a máriásságot a sarokba állítják, a limlomok közé dobják. Megpróbálkoznak vele, és mivel nem működik azonnal, már el is vetik. Ez a mai kor, a filmember, az élmény-ember tragédiája! Mindent kipróbál, de semmi sem ver benne gyökeret...

Ha a máriás lelkület iránti érzékünket megerősítettük, akkor talpon maradni annyit jelent, mint állandóan azon fáradozni, hogy máriás embereket neveljünk; hogy a tanítványokat ebbe egyre mélyebbre vezessük,

magunk pedig a máriás ember eszményét mutassuk. Az egész nevelési folyamatnak nemcsak néha, hanem állandóan máriásnak, bensőségesen máriás színezetűnek kell lennie! *Minden beszédnek máriás kicsengése legyen; minden személyes jó tanács Máriára utaljon!* Ez legyen a „*ceterum censeo*”-nk!

Minél betegebb, szétesettebb a mai emberi természet; minél érzéketlenebbé vált az isteni iránt, annál tudatosabban kell ezeket a gyógyulás lehetőségét magukban rejtő módszereket alkalmaznunk.

A máriásság megajándékoz bennünket:

* az isteni iránti személyes nyitottsággal, az értékek iránti fogékonysággal és érzékenységgel,

* egy nagy objektív eszménnyel, mely választ ad a mai kor antropológiai nehézségeire,

* fegyverrel, mellyel megvalósíthatjuk ezt a nagy eszményt.

Az isteni iránti nyitottság

A Szűzanya úgy áll előttünk, mint maga a személlyé vált, az isteni iránt tanúsított nyitottság; felruházva azzal a karizmával, hogy mindenütt - ahol beengedik őt és elköteleződnek az állandó máriás nevelés mellett - adjon ebből az isteni iránti nyitottságából.

Valóban úgy áll Ő előttünk, mint a megszemélyesült nyitottság? Az Újszövetség két nő párbeszédével kezdődik. „*A férfi hallgat!*” - mondja Szent Ambrus. (Zakariásban hallgat a férfi, a próféta. Az Újszövetségben eleinte egy szót sem szólt, megnémult. Az Ószövetség megtelt férfias értetlenséggel. A férfias tettvágy segíteni akart a világ megváltásában. És itt, Zakariás személyében – mondja Szent Ambrus – hallgat a férfi.) És ki az, aki beszélni kezd? Ő, aki „áldott az asszonyok között” és Erzsébet. Mária megnyilatkozásában nem az erkölcsi-, hanem a természetfeletti alapbeállítottsága érdekel bennünket. Ez az alap-beállítottsága az egész teremtésnek, a férfinak is, az örök Istennel szemben. Mária nem azt mondja, hogy „akarom”, hanem passzívan és teljesen nőiesen: „*Ecce ancilla domini, fiat mihi secundum verbum tuum.*” (Lk 1,38) (Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.) Itt a kozmosz odaadó ösztöne testesült meg, talált kifejeződési formára. Ez a személlyé lett „*potentia obedientialis*” (engedelmeskedő képesség), emberi megszólíthatóság,

¹Ceterum censeo (carthaginem esse delendam) [Egyébként az a véleményem, (hogy Carthagot el kell pusztítani)]; az idősb. Cato, római szenátor (Kr.e. 160 körül) ezzel a mondattal fejezte be minden felszólalását a szenátusban, akár-miről is volt szó. Itt példabeszédszerűen használatos kifejezés a sürgős szükségesség, a legfontosabb feladat jelzésére.

az isteni, az örökkévaló iránti nyitottság. Az imádkozó Mária jelképe ennek a nyitottságnak. Ő az üres edény; a gyertya, aki azt akarja, hogy fentről meggyútsák. „*Ecce ancilla domini!*” Egy példanélküli, természetfeletti, teljes nyitottság az isteni, az örökkévaló felé.

Az évezredek alatt sok súlyos szó, imádság is elhangzott. A legfontosabb szó azonban, amelyet emberi száj kimondott, az egyszerű názáreti szolgálólány dísztelen szava. Ebből nemcsak erkölcsi engedelmesség, szófogadás sugárzik felénk. Nem! A teremtés és az ember egész természetfelettsége ragyog fel előttünk: „*Ecce ancilla domini!*” A férfi lelkének is ilyen női, gyermeki módon nyitottnak kell lennie Isten előtt. Félre az önkényes férfiassággal! Amikor Istennel szembesülünk, akkor csak a kozmosz odaadó vágya illik hozzánk. „*Ecce ancilla domini!*” – ezt a szót követi a másik erőteljes, teremő szó, az átváltoztatás szava: „*et verbum caro factum est.*” (Jn 1,14) (És az Ige testté lett.)

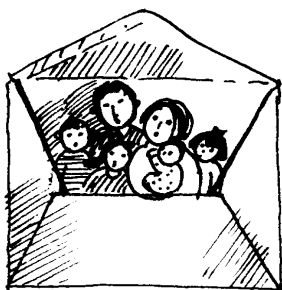
Így van ez a mi életünkben is: ha gyermekien megnyílunk az isteni, az örökkévaló előtt, akkor átvitt értelemben bennünk is valósággá válik az igazság: „*et verbum caro factum est.*” (Jn 1,14) Ekkor minden isteni szó alakot, formát nyer bennünk. Ezt az Istennel szembeni nyitottságot követi az Istennel és az istenivel való töltekezés, betöltöttség. Éppen ez az, amire gyermekeinknél oly forrón és bensőségesen törekszünk.

Szent Bernát mondja: „*Non erigitur vir nisi per feminam!*” (A férfi csak a nő által részesül a megváltásban.) Ezzel azt akarja mondani: ahogy Éva által esett bűnbe Ádám, úgy magától értetődően a férfi is csak az áldott nő közreműködése által részesül a megváltásban.

Egy másik értelmezés szerint: a mai férfi is (általában) csak a megváltott nő által részesül a megváltásban. Ez mélyen rámutat leányaink és asszonyaink nevelésének értelmére. Ha sikerül Mária-alakokat nevelnünk és küldenünk a világba, akkor gyakorlatilag a „férfiak megváltói” vagyunk.

A Jelenések könyvében olvassuk: „a földre taszították (az ördögöt)... és üldözni kezdte az asszonyt...” (Jel 12, 9 és 13) Nézzék csak, az ördög a támadását ma mindenütt – ahogy a Paradicsomban is – az asszonyra összpontosítja, hogy aztán rajta keresztül lépze csalja és tévútra vezesse a férfit.

A harmadik értelmezés szerint a férfi csak úgy részesül a megváltásban, ha ápolja magában a női elemet, a nőiesen befogadó nyitottságot Istennel szemben. (P. Kentenich József: Személyes eszmény, különleges jófeltétel, lelkinapirend; 53-57. o., Családkadémia-Óbudavár, 2005)

Köszöntünk, Mária!

Aprilis 2-án hajnalban akartunk indulni Óbudavárra, hogy minél többet segíthessünk a kápolnaszentelés előkészítésében. Előző este kiderült, jó lenne, ha még egy sátort is hoznánk magunkkal a biztonság kedvéért. Be is pakoltuk a sátrat és a többi szükséges holmit, de amikor a legföltettebb „Szent királyi család” nagyméretű szobrára került a sor, kiderült, hogy így nem férünk be az autóba.

Egyre idegesebben variáltuk a csomagokat, míg végül mi magunk is szoborra merevedve útnak indultunk. Sebességváltáskor mindhármunknak egyszerre kellett meghatározott irányba elmozdulnunk. „Igen, Szűzanyánk! Szükséged van az áldozatokra! A haldokló Szentatya is bőségesen adja. Köszönjük!”

Az idő jónak ígérkezett, de hát áprilisban sohasem lehet tudni. A két héttel ezelőtti havas, sáros domboldal kivirágozott látványa fogadott bennünket.

Egy házaspár az alapkőletételkor elég nagy összegű (kb. háromhavi fizetésnek megfelelő) adományt adott a szentély építésére akkor, amikor a férj már friss munkanélküli volt. Azt mondták, félnek, hogy ebben a helyzetben elköltenék, és megbeszélték a Szűzanyával hogy Ő majd gondoskodik róluk, ezért bátran lemondanak erről a pénzről. Teltek-múltak a hónapok, de nem találtak állást. Aggódo kérdéseinkre azt válaszolták: a Szűzanya biztos a szentelésre tartogatja a választ.

A szentelésen, amikor üdvözöltük egymást, a feleség azzal fogadott, hogy két napja a férje megkapta a várva várt állást. „Szűzanyánk! Köszönjük!” – szakadt fel lelkemben a hála és a bizonyosság afelől, hogy Ő már itt van!

Kápolnaszentelési emlékek

A schönstatti szentélyünk szentelésének időpontja tavaly őszi szerepel naptárunkban. Mindig jól esett olvasni az Interneten érkező beszámolókat az építkezésről... A meghívóra örömmel jelleztük vissza: igen, szeretnénk egész családdal ott lenni a nagy alkalmon. Jó volt hallani, hogy schönstatti munkatársam is fontosnak tartotta, hogy ott legyenek... Erősítettük egymást.

A tihanyi kompon ismét találkoztunk. Késésben voltunk. Gyönyörű napfény fogadott. A Balaton vizének színei csodálatosak voltak... A tihanyi hegyen vágtunk át. Felpillantottunk az apátsági templomra, nagy volt a nyüzsgés körülötte, de most bencés diákként is idegenebbnek éreztem, mint a mi kis kápolnánkat... Sietnünk kellett. A térképet otthon felejtettük. 5 éve nem jártunk Óbudaváron. Odatalunk egyáltalán? Gyors telefon az útvonal pontosítására. Közel két óra volt, és még nem ebédeltünk. A sajki Árpád-kori kápolnánál álltunk meg. Az idős falakon, a román kori kis ablaknyílásokon keresztül érezni lehetett a történelmet...

Két óra után érkeztünk Óbudavárra. A nagy mezőn már több mint 150 autót számoltunk meg hamarjában. A nagy területen eloszolva nem is tűntünk olyan soknak... Mennyi külföldi! Alig volt ismerős! Egyedül leszünk?

A szentmise kezdetére már sikerült a gyermekeinknek is ismerősöket találni. Jó volt látni a menetet, mely hozta a hegyre fel a Szűzanya képét, a korsót...

A sok köszöntés azt mutatta meg, hogy mennyien érezték fontosnak, hogy épüljön új szentély Magyarországon. Az érsekatyja szavai még ma is bennünk csengnek, nem csak azért, mert beszédét újra és újra olvashatjuk (nem az utolsó pillanatban írta a szentbeszédét – nem úgy, mint mi az előadásainkat, nyomtatásban megkaptuk előre). A bennünk lakó Szentlélek temploma vagyunk – tehát mobil templomok vagyunk mindannyian. Milyen találó hasonlat a mai mobiltelefonos világban!

A szentmise után rövid találkozások, nem sietünk, nem akarunk az elsők között a szentélybe menni, megvár bennünket a Szűzanya.

Vajon milyen lesz belülről a Szentély? Nagy-Britanniában jártunk mind a manchesteri, mind a skóciai szentélyben. A manchesteri kápolnát lehet látni a várost körülölelő autópálya-gyűrűről, főleg este kivilágított jel a város, az utazók számára. A skóciai szentély el van rejtve egy kis völgyben, távol a helyi autóúttól is, és csak a nővérek kertjében, több száz métert haladva lehet megpillantani. És a miénket? Milyen jel szerepe lesz?

Lassan indulnunk kell. Beállunk a kápolna megtekintésére, imádságra várakozók sorába. Néhány perc múlva már benn is vagyunk. Jó térdet hajtani a Szűzanya előtt. Az oltár világosabbnak látszik. A fa erezete jobban áttűnik, de maga az oltár megjelenése teljesen hasonló, mint ott távol a ködös Albionban. Ott is segítettél minket Szűzanyánk!

Rövid főhajítás után már át is adjuk helyünket az utánunk jövőknek! Vissza fogunk ide jönni Hozzád, MTA (Mater Ter Admirabilis – Háromszor Csodálatos Anya).

Eljutunk-e valaha az összentélybe, Schönstattba?

Lélekben egyszer biztos... Úgy legyen.

2005. április 21-én – házasságunk 15. évfordulóján.

De jó, hogy itt vagy Szűzanya!

Az első érzésünk: Jó volt *együtt* dolgozni az előkészületi munkálatok során (szövetségi csoportunk díszítette a terepet a kápolna körül). Majd jött az öröm, hogy „célba értünk”. De jó, hogy itt vagy Szűzanya! Célba értünk, de valami új kezdődött.

A szentelés napján meghalt II. János Pál pápa. Halála napja egybe esik a szentelés napjával. Halála előtt felajánlotta a világot a Szűzanyának. Mit jelent ez nekünk, magyaroknak?

Az utolsó érzésünk: a felelősség.

Felelősek vagyunk a nagy Schönstatt-családért, a szentélybe betérőkért. Vajon lesz-e mit kivenniük a Szűzanya korsójából? Csak ki ne ürüljön! Csak el ne feledkezzünk róla!

Gyűjteni a Szűzanyának

Aprilis 2-án, az első magyar Schönstatt-szentély felszentelésén mindannyian nagy örömmel adtunk hálát a Jóistennek azért, hogy elfogadta azt a sok áldozatot, amiből felépülhetett a szentély. Jó volt ott egy kicsit megállni és elidőzni a Szűzanyánál.

Most azonban tovább kell folytatnunk a felajánlások, lemondások – no és a forintok gyűjtögetését, hogy felépülhessen a képző központ is. Miközben ez irányú buzgóságunkat élesztgetjük, talán nem haszontalan felidézni egy „rég” emlékünket:

Amikor a Tihanyban megtartott 2001. évi zsinaton arról (is) tanakodtunk, hogy miként tudnánk a szentély építéséhez szükséges pénzt összegyűjteni, a sok jó ötlet között felvetődött, hogy például a családi kasszába a tervezettek felül váratlanul befolyó összegek bizonyos hányada is felajánlható a Szűzanyának erre a célra. Magunkban akkor mindketten mosolyogtunk: Váratlanul befolyó összegek? Nálunk? Ugyan! Ilyen nem szokott velünk előfordulni, és nagyon valószínű, hogy ezután sem fogunk nyerni a lottón (hiszen nem is lottózunk!). A Szűzanya azonban még aznap elmagyarázta nekünk, hogyan kell érteni ezt a gondolatot.

Később indultunk haza a zsinatról és a népgyűlésről, mint ahogy szeretünk volna, és ezért már nem is gondoltunk arra, hogy a tihanyi révvel átkelhetnénk a Balatonon – pedig ez igen lerövidítette volna a menetidőt hazáig. A velünk együtt utazó házaspár azonban jól ismerte a komp menetrendjét, így kiderült, hogy 2 perc múlva indul az utolsó járat. Nagyon siettünk a kikötőbe, egy hajszállal azonban mégis lekéstük a komp indulását: már legalább 10-15 méterre volt a parttól, amikor autónkkal megálltunk ott. Egyszer csak – nem hittünk a szemünknek – látjuk, hogy a komp megáll, és visszajön! Újra kikötött, leengedték a feljárót, és intettek, hogy tessék parancsolni felhajtani! A Szűzanya úgy akarta, hogy hamarabb hazaérjünk...

Amikor megálltunk fönt a kompon, gyorsan kiszálltam, és megköszön-tem a révészeknek jótettüket. Ki akartam fizetni a viteldíjat, de közölték, hogy már nem tudok fizetni, mert lezárták a kasszát, és én ne is foglalkoz-zak ezzel. Sőt – újabb csoda! – borraivalót sem voltak hajlandók elfogadni!

Visszaültem az autóba, és akkor rádöbrentünk, hogy az az összeg, amit sem viteldíj címén, sem borraivalóként nem kellett kiadnunk, hát az bizony „nem várt bevétel” lett. El is határoztuk, hogy az egészet a szentély építé-sére ajánljuk, ezzel is megköszönve a Szűzanyának, hogy visszafordította a kompot. Bizonyjal jó döntés lehetett ez, mert a Szűzanya még megtoldotta az összeget. Kis idő múlva az egyik révész kopogott az autó ablakán: „Uram, ezek az előbb kiestek a zsebéből” – mondta, és beadott három da-rab kétszáz forintos bankjegyet. Zavartan megköszöntem, de amikor el akartam tenni, kiderült hogy a pénztárcámból nem hiányzik egy fillér sem, így egészen biztos, hogy nem én vesztettem el. Újabb „nem várt bevétel” a szentélyépítés számláján!

Jó lecke volt: megtanultuk, hogy szentélyt (és képzőközpontot) nem boltban vesz az ember lottónyereményből, hanem apró kövekből építi fel.

Hordozni a kegyhelyet

SZép élmény volt számunk-ra a szövetsé-gi családok körmenete, ahogy átkísértük a nagyteremből a Szűzanyát a ká-polnába. Jól szemléltette szá-munkra a feladatot és felelőssé-get, hogy hordoznunk kell ezt a kegyhelyet. A Szűzanya szüntelen munkát, felajánlásokat vár töl-lünk a kegyelmi tőkébe, hogy ez a kis kápolna a családok erőforrá-sa legyen.

A Szűzanya mindenütt és mindenkor megsegít!

Az ötödik osztály végén barátnóm meghívott egy táborba Óbuda-várra. Mikor igent mondtam a meghívásra, még nem sejtettem, hogy ez a tábor meghatározza majd életem további alakulását. Azóta minden esztendőben elmentem, és így eljuthattam Schönbattba is a Szűzanyához. Így egyre közelebb kerültem Máriához és általa az Úrhoz. Két évvel ezelőtt megkötöttem a Szeretetszövetség első fokozatát, mely összeköt Vele.

Mit is jelent számomra ez a szövetség Máriával?

- Ő a legjobb anya.
- Ő a legjobb barátnő.
- Képes vagyok letenni a kezébe nehézségeimet, fájdalmaimat és teljesen rá hagyatkozni.

„Szobatársaim izgatottan és félelemmel várták műtétjüket, míg én végig nagy békességet tapasztaltam, mert éreztem, tudtam, hogy Mária velem van!”

Hagyni, hogy Ő vigye az Úr színe elé mindenemet, és járjon közben értem az Úrnál.

A Szűzanya mérhetetlen szeretetét életem folyamán mindig megtapasztalhattam. Egy ilyen történetet mondanék most el:

2004 tavaszán eldőlt, hogy meg kell műteni az orrom, mert nem kapok rendesen levegőt, és ezt csak egy komplikált műtéttel

lehetséges korrigálni. Így májusban elmentünk az orvoshoz, aki azt mondta, pár hét múlva elvégzik az operációt. Reménykedtem benne, hogy a däum nem ütközik majd az osztálykirándulásával, de az Úr másképp akarta. Éppen akkorra adtak időt, amikor az osztályom elutazott. Bár nagyon készültem rá, mégsem mehettem el velük.

Napokig imádkoztam és kértem a Szent Szűz közbenjárását az Úrnál, hogy segítsen és erősítsen meg, mivel nem tudtam, pontosan mi vár majd rám. Mikor eljött a nap, nyugodt lélekkel feküdtem be a kórházba. Békésen játszottam, kártyáztam, barátaimnak karkötőt fűztem még a műtét előtti 1-2

órában is. Szobatársaim izgatottan és félelemmel várták műtétjüket, míg én végig nagy békességet tapasztaltam, mert éreztem, tudtam, hogy Mária velem van!

Miért is mondom el mindezt? Mert hiszem, hogy nemcsak a felnőtt ember tudja életét átadni, nehézségeit letenni Istennek és Máriának, hanem mi is: a gyerekek!

Úgy feküdtem be a kórházba, hogy előtte odahelyeztem a Szűzanya kezébe a műtétemet, leendő fájdalmaimat, félelmeimet. Így Ő eljött és érzékelhető módon – bár láthatatlanul – megfogta kezem, és ott ült ágyam mellett még akkor is, mikor szüleimen, rokonaimon kívül senki sem jött el hozzám. Mégsem esett ez rosszul, mert a „legjobb barátnőm”, Mária ott volt velem és ez a tudat mérhetetlen boldogsággal töltött el. Nem voltam egyedül!

Hiszem, hogy Mária senki kérését, imáját nem utasítja vissza, ezért bárki bizalommal fordulhat hozzá problémájával. Engem mindenféle módon megsegített abban a 10 napban. Például olyan orvos kezébe adott, aki a világ egyik legjobb szakorvosa, Hollandiából jött el, csak hogy itt is segítsen.

Talán történetem másokat is segít abban, hogy ne féljen letenni életét, átadni gondjait a Szűzanyának, mert azok az Ő kezében a lehető legjobb helyen vannak.

Zárásként pedig el szeretném mondani, hogy tavaly nyáron kötöttem meg a Szövetség második fokát (mely a munkatársi) és idén szeretném megkötni a harmadik fokát is.

„Mater perfectam habebit curam!”

„Anyánk tökéletesen gondoskodik mindenről!” (MPHC)

„Hiszem, hogy nemcsak a felnőtt ember tudja életét átadni, nehézségeit letenni Istennek és Máriának, hanem mi is: a gyerekek!”

Egy emlékezetes születésnap

Tavaly nyáron Horvátországban nyaralt családunk. Nem győztünk fürdeni, búvárokodni, rákokat és csigákat gyűjteni, hajókázni. Élveztük a forró délszaki napsütést, annál is inkább, mert itthon hűvös, esős nyár volt. Csodáltuk a pálmafákat is, a kopár hegyeket, az előttünk elterülő tengeröblöket és szigeteket. Esténként a hajókikötőben elvegyültünk a sokszínű embertömegben, vagy éppen egyedül kószáltunk fagyaltot nyalogatva az ódon, szűk sikátorokban. Egyszóval remekül teltek napjaink, otthoni életünket és hétköznapijainkat távol hagytuk. Igen, még Égi Édesanyánkat is hanyagoltuk gondolatban, imádságban, figyelmes szeretete azonban ott is jelen volt közöttünk. Férjem születésnapja pont a nyaralás idejére esett, s mivel a tortán kívül nem volt semmi ajándékom számára, gondolkodtam, hogyan lehetne emlékezetessé tenni számára ezt a kerek negyvenest. Így eszembe jutott Medjugorje, ahová már régóta vágyakozott.

Hat óra autózás után végre megérkeztünk. Kevesen voltak a zarándokhelyen, nagyrészt falubeliek. Sokan szóltak hozzánk egy-egy kedves szót. Bementünk a templomba, majd elindultunk a keresztúton fölfelé. Két órán keresztül másztunk a sziklákon a gyerekekkel, kik részben a nyakunkban ültek. A hegytetőn, ég és föld között, megérintett minket a Béke Királynője. Vágyakozni kezdtünk jelenlétére otthonunkban is. Arra, hogy Ő mindig velünk legyen, nemcsak rosszban, de jóban is kísérsen. Ne csak Ő legyen velünk, hanem mi is Vele. Mert milyen jó tudni, hogy Ő létezik. Már nem az ószövetségi időben élünk egy haragos és törvényhozó Isten vezetése alatt, hanem a Szent Család légkörében, egy szerető Édesanyával, ki segítségünkre van az otthonteremtésben, napi nehézségeinkben. Egy Istengyermekkel, kiről gyermekeink vehetnek példát, és egy jóságos Szent Józseffel, a bátor áccsal. De jó is nekünk Velük!

Hazaérve a Medjugorjéból hozott Mária képet a keresztúton gyűjtött kövekkel együtt a hálószobánkban helyeztük el. Aztán levetítettük a nagyszülőknek a videofelvételt zajos tengerparti nyaralásunkról. A keresztúti részhez érve csodálkozva jegyezte meg egyikük: “De csendben vagytok!”

– Igen. Mária csendjében...

Megtapasztaltuk Isten gondviselő szeretetét

Eddigi életünkben sokszor felfedezhettük: a Jóisten mindig gondoskodik arról, hogy minden nehézség a javunkra váljék (vö. Róm 8,28). Házasságkötésünk óta különösen eleven bennünk ez a tapasztalat, hiszen a velünk megtörtént eseményekről kettesben beszélgetve sokkal könnyebben megláthatjuk életünk fordulataiban a Gondviselés működését.

Férj: Nyolc éves házások voltunk, amikor 1991-ben negyedik gyermekünk megszületésére és új otthonunk felépülésére vártunk. Ekkor egy megfázás utáni rutin laborvizsgálat során derült ki, hogy visszafordíthatatlan betegség támadta meg mindkét vesémet.

Ebben a történetben már rögtön itt, az elején tudhattuk volna, hogy az így jelentkező bajban is a Jóisten kísér bennünket. Orvos feleségem ugyanis azért vehette észre betegségemet idejekorán, mert egy szuggesztív erejű tanáranak hatására – nyilván nem is sejtve a jövőt – mindig nagy gondot fordított arra, hogy banális betegségek után is ellenőrizze a vesék állapotát.

Kórházi kivizsgálás erősítette meg feleségem aggodalmait. Ekkor úgy látszott, hogy folyamatosan sorvadó veséim kezelés mellett „akár még” 5 évig is képesek lesznek többé-kevésbé ellátni feladatukat, ez után pedig művese-kezeléssel (dialízissel) élhetnek tovább. Akkoriban azonban nagyon kevés volt a dializáló készülék, és a sorban álló vesebetegek nem mind-egyike érte meg azt, hogy hozzájusson dialízishez. Így fennállt annak a lehetősége, hogy – ha arra kerül a sor – csak protekciót keresve, mások elé furakodva, sőt talán valakit kiütve a sorból juthatnék hozzá az életemet fenntartó kezelésekhöz, már ha hozzájuthatok egyáltalán.

Feleség: A helyzetet kilátástalannak láttam, s a Jóistenhez fordulva rendszeresen, kitartóan csodáért imádkoztam. Kértem, oldja meg a problémát, mutasson utat és gyógyítsa meg a férjemet.

Férj: Közben rendszeresen jártam vesegondozásra, szedtem a gyógyszereket és próbáltam (!) tartani az előírt szigorú diétát. Egymás után múltak el az évek, és – noha tudtam, hogy a betegség lefolyása nem állítható meg – tudat alatt egyre inkább a távoli jövőbe helyeztem annak a lehetőségét, hogy majd valamikor egy gép fogja pótolni veséimet. Egy idő után már kezdtem azt hinni, hogy betegen ugyan, de valahogy majd csak „kihúzó” néhány évtizedet. Így aztán annál megrendítőbb volt, amikor 11 évvel a kór

jelentkezése után kritikus gyorsasággal romlott az állapotom, és rákerült a kórlapomra az a két szó, hogy „végstádiumú veseelégtelenség”.

„A gyermekekért a házaspár, mint egy test, felelős. Ebben az eggyé vált testben van két egészséges vese, ami elosztható (mivel egy ember egy vesével is teljes életet élhet) .”

Ebben a nehéz időszakban azonban ismét, és többszörösen is találkozhattunk a Jóisten gondviselő szeretetével.

Már önmagában is nagy ajándék volt az a hat év, amit az eredetileg becsült öt éven felül kaptunk. Ráadásul eza-

latt az idő alatt hozzáférhetővé vált a vesepótló kezelés, és ma már mindenkinek el tudnak látni, akinek erre szüksége van. Ugyanakkor meghonosodott egy új dializáló kezelési módszer is, melyhez nem szükséges gépet használni, és így otthon is alkalmazható.

Amikor állapotom kritikusra fordult, kezelőorvosom a már sokkal korábban beosztott szabadságolási rend szerint megkezdte nyári szabadságát. A klinika iránti minden bizalmam ellenére nem tartottam megnyugtatónak ezt a helyzetet.

Aggodalmaim ellenére a Gondviselés ezt is javamra fordította. Orvosomat ugyanis egy schönstatti barátunk helyettesítette, aki nagy empátiával fordult felém, és sok időt szánva rám sokat segített szorongásaim leküzdésében.

Ekkor már egyértelmű volt, hogy nem halasztható tovább a dialízis megkezdése, és el kellett döntenem, hogy a felajánlott két módszer közül melyiket válasszam. Az otthon is végezhető eljárás mellett döntöttem, és így nem kellett másnapoként 3-4 órát a dialízis-állomáson töltenem. Ez a kezelés azonban naponta 4-szer fél órát igényelt, ami nagy kötöttségnek bizonyult, és erősen korlátozta programjainkat, utazásainkat.

Hamar kiderült, hogy ez nem csak kötöttség, de nagy ajándék is. Ezeket a „visszavonultan” eltöltött félórákat ugyanis kiválóan lehetett hasznosítani olvasásra, imára, elmélkedésre – és nem utolsósorban – házastársi beszélgetésekre. Így nem csak a testnek, de a szellemnek és a léleknek is hasznára váltak ezek az időszakok.

Azt már a kezeléseink megkezdésekor is tudtuk, hogy veseátültetéssel sokkal jobban pótolható a saját vesék kiesett funkciója, mint dialízissel. Ezért – mint a legtöbb vesebeteg – én is kértem, hogy vegyenek fel az ún. transzplantációs várólistára. Ez a lista nem sorszám szerint halad, ugyanis ha

akad egy átültetésre alkalmas vese, akkor azt az a beteg kapja meg, aki immunológiai szempontból a legközelebb áll az elhunythoz. Ezért a várakozás ideje egyrészt kiszámíthatatlan, másrészt a donorra való tekintettel, bizarr lett volna imádkozni a mielőbbi sorra kerülésért. Kétévi dialízis után viszont bizonyos jelek arra mutattak, hogy jó lenne, ha mielőbb kaphatnék vesét.

Feleség: Már a betegség kezdetekor reméltem, hogy azonos vércsoportunk miatt egyszer majd odaadhatom vesémet férjemnek. Ő azonban – féltve engem – mereven elzárkózott ettől. Később tisztázódott, hogy a tudomány fejlődése és a törvényi szabályozás változása ma már valóban lehetővé teszi házastársak számára is a szervajándékozást, ha egyébként ennek biológiai feltételei adottak. De vajon vállalhatjuk-e az ezzel járó összes kockázatot, miközben felelősséget érzünk gyermekeinkért is? Imádkoztunk a bölcsesség adományáért, hogy jó döntést tudjunk hozni. Egy alkalommal lehetőségünk nyílt arra, hogy Tilmann atya tanácsát is kérjük, aki imádság után válaszolt: Istentől való gondolatnak látta ezt a lehetőséget. Arra a szempontra irányította a figyelmünket, hogy a gyermekekért a házaspár, mint egy test, felelős. Ebben az eggyé vált testben van két egészséges vese, ami elosztható (mivel egy ember egy vesével is teljes életet élhet). Majd hozzátette: ha pedig a Jóisten mást akar, akkor úgyis másképp fognak alakulni a dolgok (pl. váratlanul érkezik egy idegen vese, vagy a transzplantációt megelőző kivizsgálások során derül ki valamilyen akadály). Ezek a gondolatok hozzásegítettek bennünket ahhoz, hogy odaajándékozzam egyik vesémet férjemnek, ő pedig el tudja fogadni azt.

Abban a tudatban házasodtunk össze, hogy a Jóisten egymásnak teremtett bennünket. Most már azért is hálát adhatunk neki, hogy hajdan nem csak bensőnk, de testünket is „egymáshoz igazította”, és alkalmassá tett bennünket erre a műtetre. Hálát adunk az emberiség tudományának és technikájának fejlődéséért is, hiszen akár csak öt-tíz évvel ezelőtt is sokkal körülményesebb volt a transzplantáció, mint ma. És azt is köszönjük a Jóistennek, hogy egy nehéz döntési helyzetben mellettünk állt, és megmutatta, mit kell tennünk.

Mindketten: Nem sok ember tudott döntésünkről, a műtét előtti napokban azonban mégis futótűzként terjedt el barátaink és ismerőseink körében, hogy mire készülünk. Sok ember – köztük az egész magyar schönstatti család – szeretete és imája kísért bennünket a kórházban. A betegek szentségének felvétele és sokak imája olyan kegyelmi állapotot teremtett bennünk és körülöttünk, melyet határozottan éreztünk, megtapasztaltunk, de szavakba

önteni azóta sem tudunk. Ez az időszak meghatározó élménnyé vált számunkra, és a kapott kegyelmek nyilvánvalóan nagyban hozzájárultak mindkettőnk műtétének sikeréhez, és zavartalan felépülésünkhöz. Köszönjük ezt elsősorban Istenünknek, de mindazoknak is, akik szeretetükkel és imáikkal velünk voltak azokban a napokban.

Éveken át csodáért imádkoztunk – remélve, hogy természetfeletti módon mégiscsak visszafordul az egyébként megfordíthatatlannak ismert betegség – eközben a csodák sorozata történt meg velünk. Kértünk, és kaptunk – nem úgy, ahogy azt mi elképzeltük, de úgy alakult minden, ahogy a leginkább a javunkat szolgálta.

Dicsőség és hála neked, Istenünk!

Az emmauszi úton

A családnapok záró szentmiséje „emmausz-járással” kezdődött. Ez azt jelenti, hogy felmentünk az erdei szentélyhez, ott elhangzott az Evangélium „Emmausból”, majd a házaspárok kettesben sétálhattak vissza a szentmisére. A gyerekeket pedig a gyerekfoglalkoztatók vitték. Lehetőségük volt a pároknak, hogy útközben találkozzanak Jézussal egymásban, a gondolataikban.

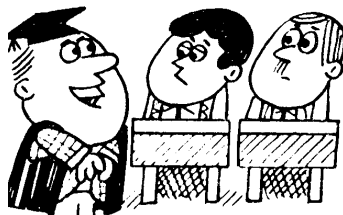
Örültem az ötletnek. Péntekre két kisgyermekünk már nagyon elfáradt, fiúnk a dackorszak közepén, lányunk az egyéves hatalmas akaraterejével harcolt velem. Annyira „gonoszak” voltak, hogy tönkretették a lelki töltékezésemet! De a „gonoszságuk” nem múlt el délutánra sem... Nem lehetett őket a nagylányokra bízni. „Na tessék, lőttek az emmausz-járásunknak!” – gondoltam mérgesen, és elindultunk négyesben a sor végén. Így nem lehet Jézussal találkozni! Vagyis, így nem lehet Jézussal találkozni?! „Aki befogad...”, „Ha olyanok nem lesztek...”, „Amit a legkisebbel tesztek...”, „Engedjétek hozzám...!”, „Annyi idő óta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp?”

„Ne haragudj Jézus, valóban nem ismertelek meg. De most már találkoztunk. Gyermekeim szívében laksz, és én ezt sokszor elfelejtem. Segíts, hogy úgy szeressem őket, ahogy téged szeretnélek szeretni!” És folytattuk az utat Emmausból Jeruzsálembe. Így lehet Jézussal találkozni!

A nagypapánál

Egy szép őszi napon Debrecenbe kellett utazni diplomaosztóra Budapestről. A férjem kapta az MBA diplomát, s a gyerekek is meg akarták nézni a „várászlóruhában”. Izgultunk, hogy jól fog-e viselkedni vagy ki kell menni velük az eseményről. Más nem is hozta gyermekét, így irigykedve nézték „kis” családukat. Aput kérdezték, hogy mindegyik gyermek az övé-e, s ő büszkén mondta: igen. Minden jól alakult. Amikor felolvasták férjem nevét, hogy átvegye a diplomát, a kis ötéves felkiáltott: „Az én apukám!”, s büszkén körbenézett. Majd a végén odaszaladtak az apjukhoz és megpuszították. Ez még a diplománál is sokkal jobban esett.

Ennek a napnak a délutánjára terveztük a dédipapa-nagypapa meglátogatását. Mivel nagyon messze lakik, még nem tudtak találkozni vele gyermekeink. A nagycsaládból a család többi tagja figyelmeztetett, hogy felesleges menni, mivel senkit sem ismer fel a papa. Még azt a lányát sem, aki mindennap jár hozzá.

A papa 94 éves. Fizikailag teljesen jól van, de szellemileg sajnos az idő fogott rajta. Elcsodálkoztunk a rokonokon, hogy le akarnak minket beszélni a látogatásról, de szent elhatározásra jutottunk: megyünk. Azért döntöttünk így, mert úgy gondoljuk: a szellem bár nem tud mindig világosan gondolkodni – ez bárkire áll! –, de a lélek a szeretetből él. Ez a szeretetáram fontos idősnek, fiatalnak egyaránt.

Izgatottan vártuk a találkozást. Férjemmel már idén ősszel találkoztunk a papával, s akkor olyanokat mondott, amelyek arra utaltak, hogy nem ismer meg minket. A három gyermek: egy 12 éves lány, a 8 és 5 éves fiú besorakoztak a papa elé. Előre felkészítettük őket, hogy lehet, hogy furcsa dolgokat mond majd, de lehetőleg ne nevéssék ki. Sorban szépen bemutatkoztak, megsimogatták a papát, megpuszították. Ő az egy szem dédi. Látták, hogy nagyon öreg. Mikor megkérdezte: „Akkor három fiú?”, szépen válaszolták a gyerekek: „Nem, egy lány, két fiú”. Erre megkérdezte: „Három lány?”. „Nem, egy lány, két fiú.” Ekkor a papa a nagylányt megkérdezte: „Te vagy az anyjuk?”. S a gyerekek türelmesen magyarázták, hogy nem, ő

csak a nagylány és előreengedtek engem, az anyjukat. A találkozás végén puszival távoztunk, megerősödve abban, jó, hogy eljöttünk.

Úgy éreztük, a gyermekeink nagyszerű emberek, s bár még kicsik, megértették, hogy itt volt a helyünk. Megbeszéltük, hogy mi is lehetünk ilyenek, ha megöregszünk, és örülni fogunk minden látogatásnak – ha megérjük ezt a kort. A lélek a szeretetből táplálkozik, s a szeretet igazán a jelenlétben válik érzékelhetővé. Az út Budapestig sokáig tartott, de boldogságban telt el, mert éreztük, helyesen cselekedtünk.

„Kérek egy kisbabát”

Harmadik gyermekünk születése előtti időszakban a két nagyobb gyerekünk hónapokig nagy testvérváras-lázban égett. Folyton nyaggattak bennünket kérdéseikkel, mikor jön a kisbaba. Különösen nagyobb lányunk volt türelmetlen e téren, aki azt szeretne volna, ha tízen lesznek testvérek, ő maga is egy tucat gyerekről álmódott. Már odáig fajult a dolog, hogy elkezdte terjeszteni széles körben (ovi, rokonság, szomszédság), hogy az anya pocakjában nő a kisbaba. Mindez akkoriban történt, amikor Budapestről Sopronba költöztünk. Az esti imáikban rendszeressé váltak a „*Jóistenem, kérünk szépen kistestvért!*” fohászok, ami annál szívfacsaróbb volt, hiszen teljesen a szívükből jött. Egyik alkalommal így fakadt ki a szenvedélyesebb gyerkőcünk: „*Jóistenem, én már annyira unom, hogy nincs kistestvérünk!*”

Telt-múlt az idő, s a gyerekeink jól összezelegedtek az alig egyéves unokatestvérukkal, vele játszottak, ha csak tehették. Ott álltak vigyázzállásban a pelenkázója mellett, nézték, hogyan fürdeti, eteti, altatja az édesanyja. Még a szoptatást is néhányszor áhítatosan megszemlélték. Egy este aztán elmaradtak a kistestvéres fohászok. Akkor már harmadik hónapban lévén, érdekelt az oka a hallgatásnak, mert nem nagyon hittem, hogy csak elfelejtették. Kérdésemre nagyobbik gyermekünk felelt: „*Már nem is kell a kistestvér, itt van nekünk a kis Géza, majd ő lesz a testvérünk.*” Egy kicsit mellbevágó a gyerek öntudatlan reakciója: ha a Jóisten nem ad nekem testvért, majd én szerzek magamnak egyet.

Nem ilyenek vagyunk mi is sokszor, amikor képtelenek vagyunk letenni gondjainkat és mi akarunk mindenre megoldást találni?

Élő háziszentély

Fiatal házas korunkban hét évig a nagymamánál laktunk egy pici szobában. A nagy mélyen hívő katolikus asszony volt, engem is így nevelt. Amikor elkerültem tőle, megszakadt ez a kötődés. A férjem nem is érezte ennek szükségét, nem úgy nevelték.

Szegény nagyit rengeteget bosszantottuk nagyképű hitetlenségünkkel. Vitakozott velünk, de végül ránk hagyta. Elszomorodott, de nem keseredett el. Biztosak vagyunk benne, hogy sokat imádkozott értünk, és most örül, hogy nem hiába. Csendes hite észrevétlenül is nyomot hagyott bennünk. Ahogy elnézzük a háziszentélyünket, látjuk, hogy a tőle örökölt szekrényen rendeztük be, ő hímezte a terítőt, amivel díszítjük, és a Szűzanya képe az ő keretéből néz ránk.

Most a tények. Úgy alakult schönstatti pályafutásunk, hogy már két éve jártunk családcsoport-összejövetelekre, mire először családnapokon vettünk részt. Bár nem készültünk rá, de a hét végére világossá vált, hogy „Schönstatt” a mi utunk és szorosabb kapcsolatba akarunk kerülni a Szűzanyával. 1996. június 16-án Tilmann atya szentelte fel kis ünnepség keretében a háziszentélyünket. Az étkezőben találtunk számára helyet, így mindig az életünk szerves része. Mégis két további családhéten vettünk részt, mire kialakult használatának módja.

Esténként a férjemmel itt imádkozunk, ünnepi alkalmaknak is ez a méltó helye, és nehézségek idején itt találunk nyugalmas menedékre. A szentély minden tárgya kedves nekünk. Van, amit mi vettünk, van, amit a gyerekeinktől vagy a barátainktól kaptunk. Annak idején a szentelési imánkban megfogalmaztuk családunk vágyát, hogy otthonunk a szeretet fészke és a fény forrása legyen. Érezzük, a Szűzanya ehhez minden segítséget megad, de nekünk még bőségesen van mit tennünk.

Mária, Istenhez vezető nyitott ajtó

Olyan kötetlenséggel beszélhetünk vele, olyan gyermeki kéréssel és bizalommal fordulhatunk hozzá, amilyennel az ember magához Krisztushoz gyakran nem mer. A szív beszéde ez. (284. o.)

„Íme, az Úr szolgálólánya.” Nos, ő megtanulta a félelem nélküliséget. Minthogy az egész Szentírásban azt látjuk, akár a pásztoroknál, vagy a tanítványoknál, hogy ha az ember Isten közelében találja magát, félelem fogja el. Megismeri kicsinységét, megretten Isten dicsőségétől és szentségétől, mivel egyszerűen felismeri az ő mérhetetlenségét. Itt ez a „Ne félj!” az evangélium első szavai között jelenik meg. Az Isten nem azért jön, hogy félelmet keltsen bennünk, hanem hogy nagyságában kicsiny legyen. Nem kelt félelmet, mert azért jön, hogy üdvösséget hozzon.

II. János Pál pápa első pápai beszédében újra idézte a „Ne féljetek, ne féljetek Krisztustól!” mondatot. Azt mondanám, ennek most valóban át kell hatnia az egész kereszténységet. Nem kell ettől az Istentől félnünk, mintha elvenne tőlünk valamit, fenyegetne bennünket, mivel éppen az a védelem származik tőle, amely a halált is legyőzi.

Mária alakja különös módon érintette meg az emberek szívét. Egyfelől az asszonyok szívét, akik benne értik meg önmagukat, és Máriát egészen közelinek érzik, de a férfiak szívét is, akik nem veszítették el az anya és a szűz iránti érzéküket. A mariológia keltette a kereszténység szívhangjait. Az emberek közvetlenül a bizalom, a bizakodás vallásaként élhetik meg a kereszténységet. Ezek az egészen ősi, egyszerű imák, melyek a népi vallásosságban keletkeztek, sohasem veszítették el frissességüket, aktualitásukat, az embereket megőrizték hitükben, mivel Isten anyja révén oly közelinek találják Istent, hogy a vallás többé már nem teher, hanem bizalom és segítség ahhoz, hogy az élet nehézségeivel megbirkózzanak. S gondoljunk csak a többi imára – „Te, legjóságosabb anya, állj mellettem” –, melyekből mélységes bizalom árad. (276. o.)

Joseph Ratzinger: *Isten és a világ* című könyvéből válogattuk.

P. Werner M. Kuller atya levele

Kedves magyar schönstatti családok!

Nagy örömmel gratulálok szentélyük felszenteléséhez. Csodálattal töltött el, amikor a találkozás alkalmával megismertem mozgalmuk felépítését, és tapasztaltam Háromszor Csodálatos Anyánk kézzelfogható hatását a „szomszédságban”. Nagy mű született, amely megváltoztatja az Önök országát.

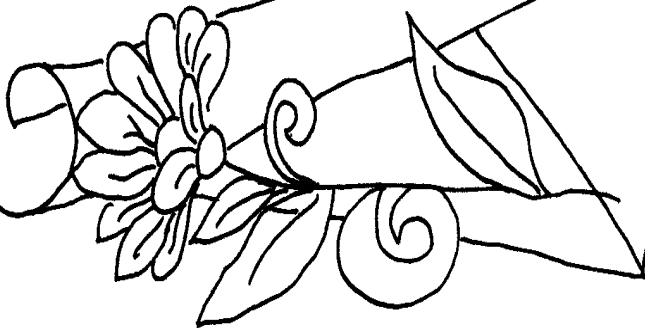
Azt kívánom Önöknek – sajnos csak a távolból –, hogy az új szentélyükben mélyen megtapasztalják a Szűzanya jelenlétét, onnan gazdag kegyelemfolyam áradjon az országukra, és a lelkekre nagy hatással legyen. Kívánom, hogy valamennyien bőven részesedjenek Atyánk és Alapítónk karizmájából, aki a Szűzanya útját az Önök országába is előkészítette, hogy betölthesse küldetését Magyarországon.

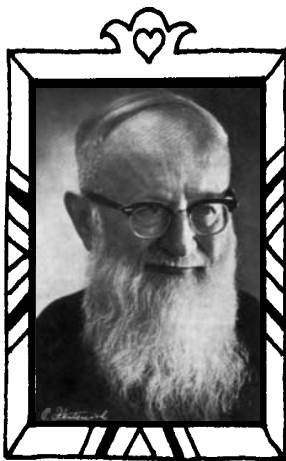
Már előre örülök és várom, hogy meglátogassam szentélyüket. Kérek Önöknek és minden résztvevőnek ezen a nagy ünnepnapon boldog és áldott ünneplést ennél a forrásnál, amely most mindannyiunkra árad.

Lélekben egybekapcsolódva imáimmal kísérem és üdvözlöm Önöket:

2005. húsvétján

P. Werner M. Kuller

Velem vagy – Veled vagyok és ez így marad

Elsősorban nem arról van szó, hogy hátat fordítok-e neki, hanem hogy életemben folyamatosan építek rá, vele egységben tervezek és haladok tovább. Az egységünk csak úgy tud megmaradni, ha folyamatosan új tartalommal töltjük meg, ha rendszeresen megújítjuk és építjük. Ellenkező esetben lassan kiüresedik és felszínessé, formálistá válik. Akkor a múlt emlékei között mindenki külön-külön a saját életét éli. A társunkhoz, a kö-

zösségünkhöz, az óbudavári szentélyhez, az egyházunkhoz való hűség is mind valami ilyesmit jelent.

Kentenich atya példája és tanítása

Amikor Kentenich József atyát kinevezték a schönstatti kollégium lelkivezetőjévé, a kinevezését, mint a Jóisten akaratát fogadta el, és ön maga teljes bevetésével válaszolt. Már az első előadásában ennek hangot is adott: *„Ezennel állandó rendelkezésekre bocsátom magamat mindazzal együtt, ami vagyok és amim csak van: Tudásomat és tudatlanságomat, tehetségemet és tehetetlenségemet, de mindenekelőtt a szívemet.”*

Kentenich atya mind a meghirdetett programhoz, mind a felajánlásához élete végéig hű maradt. Mária eszközeként Schönstatt felépítésében teljesen övéiért élt és mindig a rendelkezésükre állt. Odaadása gyakran emberfeletti erőfeszítést és áldozatot kívánt tőle.

Mi, házaspárok, mit ajándékozunk a Szűzanyánknak a szentélyünkben? Neki ajándékozunk a hűségünket. Ez a mai időkben természetesen nagy ajándék, mert manapság a hűség a házasságban nem általános. Sokszor házastársat váltanak. Sok házasság tönkremegy. Gyakran a házastárs mellett van még más kapcsolat is.

Mit lehet itt tenni? Hűségesek vagyunk.

Azt mondjuk csendben: *A szívem a Tiéd! A Tied vagyok és a Tied maradok, bármi is lesz!* Nálunk a szentélyben egy új világ kezdődik. Ebben az új világban úgy tapasztaljuk meg a házasságot, mint egy szentélyt; mint

egy szent helyet, ahol Krisztus lakik. Amikor azt mondjuk a társunknak: Tied vagyok, akkor Jézus köztünk lakik.

Van még valami más is. Nemcsak köztünk lakik Krisztus, hanem növekszik a szeretetünk is. A nehézségben növekszik a szeretet.

„Köszöntünk Mária”

Egy emlékezetes nagy rátalálás-élménnyel kezdődött. Úgy éreztük, hogy megtaláltuk, amit kerestünk.

Az idő múlásával aztán egyre jobban megismertük egymást. A kapcsolatunkba hibáink, bűneink zavaró felhangokat kevertek. Már nem bízunk annyira egymásban. Ezenkívül más fontos dolgok is jöttek az életünkbe. Itt vannak a gyerekek, a munka, a közélet, a megélhetés, az életszínvonal gondjai stb. Bizonyos praktikus munkamegosztással megkezdődött az eltávolodás. Most pedig már csak távolról intgetünk egymásnak. Milyen jó is lenne újra átélni az egységnek, a bizalomnak az első szép élményeit! Amikor azt mondtuk: „Teljesen a rendelkezésedre bocsátom magamat. Úgy tekintek Rád, mint a Jóisten gondviselő kezére az életemben. Bízom Benned, mert bízom a Jóistenben, aki vezet minket.”

Szinte szó szerint elmondhatjuk ugyanezt a házastársunknak, a Szűzanyának, a közösségünknek is.

A Jóisten tudja, hogy kegyelmi segítség nélkül nem tudunk hűségesen kitartani. Ezért küldi a Szűzanyát a szentélybe, hogy ossza a kegyelem kincseit. Ha meg akarjuk újítani hűségünket, egységünket, odamegyünk hozzá:

„Köszöntünk Mária!” – mondjuk. Felajánljuk Neked az egységünkért hozott erőfeszítéseinket. Kérünk, ajándékozz meg a megújuló hűség csodájával!

Te mindig velünk vagy – mi is szeretnénk mindig Veled lenni!

Részlet: P. Beller Tilmann: „Küldd el nekünk Üdvözítőnk lelkét, az erő lelkét”, Családakadémia, Óbudavár 1998

Beszélgetés Gertrúd-Mária nővérrel

Most kezdett magyarul tanulni és máris milyen jól beszél!

Tavaly februárban kezdtem. Először kazettákat hallgattam, aztán tanfolyamokat is végeztem. Gondoltam, kicsit tanulom a nyelvet, mielőtt nyáron Magyarországra jövök.

Mi az, amit szeret és mi az, ami furcsa itt nálunk?

Nagy hatással van rám a magyarok vendégszeretete. Az emberek nagyon kedvesek. Sokan beszélnek idegen nyelveket. Az üzletben is angolul válaszolnak. Sajnos, így kevesebb alkalmam van, hogy a nyelvet gyakorolhassam. Mély benyomást tettek rám a gyerekek. Vasárnaponként egy ötgyerekes családhoz hívtak meg, volt köztük serdülő és egész kicsi is. Azt tapasztaltam, hogy a gyengédség nagyon fontos a családokban.

A magyarok vallásossága is mélyen megérintett. Járok misére Budapesten. Minden nap három, vasárnap négy szentmise van, ahol mindenféle korosztályt látni. Ez soknak számít német viszonylatban. Az a benyomásom, hogy a magyarok a szívükkel hisznek.

Van-e valami, ami szokatlan nálunk?

A szövetségi csoport-összejöveteleken tapasztaltam, hogy a magyarok halk szavúak és visszafogottak. A németek többet harcolnak.

Meséljen egy kicsit magáról, arról, amit fontosnak tart?

Hat éve dolgozom családokkal a német családszövetségben. Nagyon nagy örömmel teszem ezt. Előtte évekig az ifjúsági mozgalomban dolgoztam Schönstattban, szintén nagyon szívesen. Mikor megkérdezték, hogy szeretnék-e a családmozgalomban dolgozni, ez egyik szemem sírt, a másik nevetett. De most már teljes szívemmel a családokkal vagyok.

Mi a konkrét feladata a szövetségi családokkal?

Diplomás pedagógus vagyok. A feladatom rugalmas, elsősorban a schönstatti szellemiséget kell biztosítanom. A családnapiakat csoportban készítjük elő és kíséjük. Személyes feladatom a fiatalabb szövetségi évfolyamokhoz kötődik: öt évig kísérem azokat a családokat, amelyek a szentelésre készülnek. Az előkészületben is egy csapat vagyunk.

Hogyan ismerkedett meg Schönstatt-tal, mi vonzotta a lelkeséghez?

Sajátos utat adott nekem a Jóisten. Iskola után lehetőségem volt más országokba menni. Fiatalként sok kérdésem volt. Kaptam schönstatti irodalmat, olvastam és válaszokat kaptam. A Szűzanya az egész szívemet meghódította. Nem telt el egy év, Schönstattba mentem és beléptem a Mária-nővérek közösségébe.

Hogyan érezte meg, hogy a szerzetesi életre hívja a Jóisten?

Mielőtt megismertem Schönstattot, nem gondoltam arra, hogy nővér legyek. Schönstatt betörés volt az életembe. Akkor gyorsan világossá vált, hogy ez az én utam.

Volt valami megfogható pillanat?

Kis építőkövek voltak, amelyeket szavakkal nehéz kifejezni.

Hogyan zajlik általában az Ön és a Mária-nővérek napja?

Az életem nagyon mozgalmas. Gyakoriak az olyan családnapiak, mint amit a szövetségi családokkal töltök itt. Az imaéletemet ehhez kell igazítanom. Amikor otthon vagyok a közösségben, közös napirendünk van. Közös imaidők és magán imaidők. Közös étkezések. Szép közösségi életet élünk. Szépen ünnepelünk. Csoportóráink is vannak, melyeken sajnos, nem tudok gyakran részt venni.

A napirend melyik részét szereti a legjobban?

A szabadidőt, mert akkor magyarul tanulok. Nagyon szeretem a nyelvet. A munkám nagy összeszedettséget kíván, a szabadidőmben viszont elengedem magam, és akkor magyarul tanulok.

Milyen a szobája, lehetnek-e ott személyes tárgyai?

A szobám nem nagy. Legfontosabb benne a háziszentély. Nagyon szeretem.

Ez minden nővérnek egyforma?

Nem. A személyes küldetésünk a háziszentélyben kifejezési formát nyer. Ahogy egy családnak megvan a személyes háziszentélye, ami kapcsolatban áll a család küldetésével, így az anyám is tükrözi az én személyes küldetésemet. Nincsenek szigorú előírások, de van egy irányelv: egyszerűen próbáljuk berendezni a szobát. Barátságos legyen, de egyszerű.

Volt egy irodám, ahol fiatalokkal dolgoztam, azt másként rendeztem be: sok képpel, poszterrel. Ahogy az az ifjúságnak tetszik.

Mi ad erőt, tapasztalatot ahhoz, hogy egyedülállóként családokkal foglalkozzon?

Nagyon sok erőt és ajándékot kapok a közösségemtől. Összességében és egyesektől. A tapasztalatom több összetevőből áll. Én is családból érkeztem. Tapasztalatom van a közösségi életről. Ennek magasságairól és mélységeiről. Emberekről, akikkel szívesen vagyok együtt és akikkel kevésbé. Nagyon szorosan együtt élünk.

Sok családot ismerek és látogatok. Ismerem a problémáikat. Sok mindent hallok. Kísérem a családokat, így tapasztalatokra teszek szert. Tanultam, hogyan figyelhetem meg alaposabban az embereket és az életet.

Több lánynak nagyon sokat jelent az, hogy Ön most itt van. Nagyon érdeklő a gyerekeket, hogy milyen egy szerzetesnővér élete. Sok a tudatlanság és a félelem is ezzel kapcsolatban. A szülő fél attól, hogy elveszti a gyermekét, ha szerzetesnek megy. Ez így van?

Nem, nem. A német családoknál, ahol dolgozom, sokakról tudok, akik imádkoznak azért, hogy a gyerekeik közül valaki szerzetes legyen. Örülnek annak, ha valaki erre az útra talál. Nem veszítik el a gyerekeiket, bár kezdetben nem lehet annyi külsődleges kapcsolatot tartani.

Szívesen foglalkoznék a fiatalokkal és a gyerekekkel is, mesélnék nekik ezekről is, de most nem volt rá időm.

Mit tudna tanácsolni azoknak a szülőknek, akiknek a gyermeke hivatást érez? Ahol még kicsik a gyerekek, hogyan lehet ezt a hivatást megéreztetni velük. Lehet ezt valahogyan elősegíteni?

Kentenich Atya egy fiatal nőnek, aki mérlegelte, hogy mi szeretne lenni, egy fohászt mondott: „Kedves Anyám, vezess engem oda, ahol a legkedvesebb vagyok neked.” Könyöröghetnek a szülők is azért, hogy a gyerekek megtalálják azt az utat, amit Isten szeretne nekik: akár a szerzetesit, akár a házastársit.

Egy családnál jártam látogatóban, ahol egy egész estés beszélgetés után meghívtak a házaspár imájához. Mély benyomást tett rám, ahogy ők ketten a gyermekeikért imádkoztak. Mondtak egy könyörgést, amit Kentenich Atya írt: „Üdvözlégy Mária, a Te tisztaságod tisztítsa meg az én testemet és lelkemet. Nyisd meg nekem a saját szívedet és fiad szívét. Adj nekem mély önismeretet, és a halálig kitartó hűség kegyelmét.” Ezt a könyörgést a gyermekeikért mondták.

Az élet a háziszentélyben, a jó barátok, a szerzetességgel kapcsolatos és az egyházi közösségben megélt élmények előkészítést adhatnak. A küldetésért semmit nem lehet tenni, de léggört teremthetünk hozzá.

Mi lesz a nővér feladata Magyarországon?

A magyar családszövetséggel dolgozom majd. Örülök neki, hogy a három évfolyamot a nyáron megismerhetem. Hogy pontosan mi lesz a munkám, majd meglátjuk.

Mennyi időt tölt majd Magyarországon?

Évente három hetet a szövetségi családokkal, a többit még nem tudom.

Van-e valami, amiben mi segíthetünk a nővéreknek?

Köszönöm. Ha szükségem lesz valamire, akkor szólok. Szeretnék Oázist kapni!

Gyereknövelde

A fiú iszik – az apa fél Hol van az erő?

A fiú hazajön. Ivott. Egy kamaszfiú. Mindig jó fiú volt, és most ivott. Az apa látja ezt. Feszült és haragszik. Mindig jó apa volt. És most feszült és haragszik. Haragszik még napokon át.

Nézzük meg a két szívet. Az apa fél, mert az ő jól nevelt fia ivott. A fiú fél az apától, aki még mindig feszült és még mindig mérges. Mindketten gyengék, mert mindketten félnek.

Mit lehet tenni?

Erőt adni! Most gyenge az apa. Hogyan kaphat új erőt? Új erőt kap, ha a fiúnak bizalmat ajándékozik. A fiúra tekint és azt mondja: „Ő az én fiam. Ő erős. Még sokszor hibázik, de erős. Bízom benne.” A bizalom az apa szívéből a fiú felé áramlik, és ez erőt ad az apának. Naggyá teszi őt. Aki bizalmat ad, növekszik. Hol van az erő? – Az apa szívében.

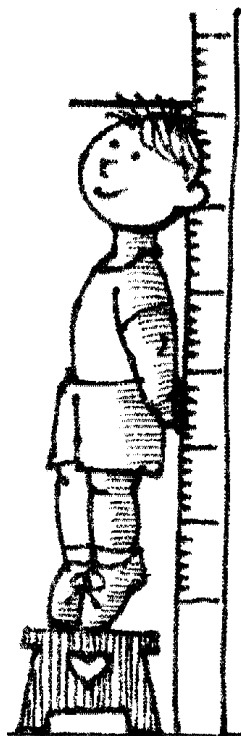
A fiút megéri ez a bizalom, amit az apjától kapott. Hol van az új erő? A fiú szívében.

Természetesen a fiú még ezután is sokszor hibázik. De ha megtapasztalta az apja bizalmát, könnyebben visszatér majd.

A tékozló fiú történetében az apa nem mondta: „Ezentúl mindig itthon légy!” Csak bizalmat adott a fiúnak, és ez elég volt.

Tilmann atya

Bátran tegyétek fel kérdéseiteket bármilyen témában – akár név nélkül is! Az Atya újságunkban választ ad.

Q Őszidő Q

Önző szempontok vezetnek, hogy a halálhoz vezető útról és a hagyományokról beszéljek. Beszélék róla, mert életem végéhez közeledem és szeretnék szépen, szeretteim körében elmenni. Beszélék róla, mert manapság mintha tabu lenne erről szólni, és mert mintha sokan úgy gondolkoznának a halálról, hogy másokkal lehet, hogy megesik, csak velem nem. Beszélék róla, mert a halottak napja maradt jószerevével az egyetlen közösségi gyászszertartás. Márpedig a halállal való szembesülés fájdalma és az elvesztett szeretteinkkel kapcsolatos gyász nehezen dolgozható fel szertartások nélkül.

Hogyan volt ez régen?

Ha megtudtuk, hogy közeledik a vég, hazahívtuk a közeli hozzátartozókat, hogy a haldokló maga mellett tudja azokat, akiket szeretetett, akik fontosak voltak neki. Tettük ezt azért, hogy elbúcsúzhassunk egymástól, hogy erősítsük egymást. A megosztott fájdalmat könnyebb elviselni. Beosztottuk, mikor ki imádkozik, virraszt betegünk mellett. A gyermekek előtt is „nyitva volt az ajtó”, ők is velünk lehettek, és a jó barátok is mellénk álltak. Láttuk, hogy betegünknek egyre nehezebb és fájdalmasabb az élet, ez segített abban, hogy tudjuk elengedni őt. A haldoklóval kiengesztelődtünk, kölcsönösen bocsánatot kértünk egymástól, megkönnyebbült a lelkünk, és az övé is. A halál beálltakor lezártuk a szemét, a kezét összekulcsolva a mellére helyeztük. Megállítottuk az órát, ami jelezte, most számára megállt az idő és majd egy új időszak kezdődik a mi életünkben is szeretett halottunk nélkül. A testet megmosdattuk, ünneplőruhába öltöztettük. Nagyon fájdalmas volt ezt megtenni, de segített elbúcsúzni a halott testétől. Rá figyeltünk ekkor, nem a saját fájdalmunk volt a középpontban.

Manapság a haldoklásnál és a halál után nincs feladatunk, az intézmény elvégez mindent helyettünk. Szerettünk többnyire idegenek, intézményi keretek között egyedül vívja meg utolsó „csatáját”, minket pedig telefonon, táviratban ér a szomorú hír. Azt hisszük, ez könnyebbség, pedig a régi szertartások segítették a fokozatos elszakadást a távozónak és az itt maradóknak egyaránt.

Lépünk vissza a múltba: a halottat felravataloztuk a tisztaszobában, virrasztottunk, imádkoztunk mellette. Kisírtuk magunkat. Nem kellett erős-

nek látszani, úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Nem voltunk egyedül, jöttek a rokonok, barátok, szomszédok, ismerősök is elbúcsúzni, együtt-érzésüket kifejezni, segíteni.

A temetés után halotti tort ültünk. Elhunytunkról beszélgettünk, felidéztük a szép emlékeket. A gyászruha nem volt felesleges „látszatholmi”. Jelezte a külvilág felé, hogy fájdalmunk van, kíméltre szorulunk.

A gyászévben nagyobb ünnepeken (húsvétkor, karácsonykor, születés-és névnapokon) az asztalnál szeretett halottunk helyére nem ült senki, tetünk oda terítéket, gyertyát gyújtottunk, hogy emlékét egy kicsit visszaidézzük közénk.

A veszteséggel mindig nehéz megbékélni. Így volt ez régen és így van most is. A halál természetes. Így volt régen, de ma már nincs így. Félünk a halottól, a középkorúak többsége sohasem látott még megholt embert. Feszengünk, elzárkózunk, nem fogadjuk a személyes részvétnyilvánítást, látszólag gyorsan túl tesszük magunkat rajta. A lélek viszont háborog: vannak, akik nem tudnak elszakadni a halottól, a hamvakat urnában hazaviszik, vagy ékszerbe foglalják, sőt már internetes temetőről is meséltek gyerekeim, ahol bármikor meg lehet látogatni a virtuális sírhelyet.

Hogyan tovább nélküle?! – a gyász során ezzel a kérdéssel küzd a gyászoló. A gyász folyamatát segíti a tiszta lelkiismeret, hogy kiengesztelődünk és hogy minden tőlünk telhetőt megtettünk. És segítik a szertartások, hogy fokozatosan elengedjük őt, tudjunk élni nélküle. Az

Nem úgy kívánom a halált, mint aki játszik / vele csupán, hanem nagyon-nagyon igazán, / úgy, ahogy egy babát a kisleány.

Te tudod, Istenem, hogy valami hiányzik / abból, amit az ember boldogságnak nevez, / és hogy nincs is ilyen, s nincs dicsőség egészen / teljes, se szerelem, se virág nincs hibátlan, / s egy csipet fekete mindig van a fehérben...

De add, Uram, hogy szép legyen s tiszta a nap, / midőn – így vágyom én, békés költő – az ágyam / körül

majd nagyszerű gyermekek raját lássam: / éjszemű fiúkat, égszemű lányokat...

Könnyek nélkül állják körül a fekhelyem, / s a komolyságra, mely betölti arcvonásom, / hassa át őket egy édes-mély sejtelem, / amelyben kegyelemnek tűnik majd a halálom. Uram, add, hogy halálom szép és tiszta legyen, / kezem pihenjen a gyermekeim kezében, / mint a derék gazdáé a La Fontaine-mesében, / s így haljak meg, nagy békével a szívemen. (Francis Jammes)

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Változzon a párom?!

A házasságok kritikus pontjai a veszekedések. Vajon van-e olyan pár, aki soha, semmiért nem veszekedett?! Igazán „unalmas” lehet! Annál több „izgalmas” házasságot látok a közelemben. Két ember, szinte két külön kultúra, szokásrendszer találkozásánál törvényszerűek és természetesek a súrlódások. A párnak össze kell csiszolódnia, míg együtt, közösen alkotnak majd egy csillogó családi ékszert. A súrlódás pedig fájdalmas. Sokan beletörnek ebbe, és feladják. Számtalan ilyen helyzetet látunk magunk körül. Ők már nem hisznek abban a gyémántban, amit családnak neveznek. És a gyermekeik vajon hisznek-e majd benne? Mi okozza a törést? Miértvész el oly sok gyémánt?

Kezdjük a történetet az elején: Isten megteremtette a Földet... na jó, lapozzunk, de ne sokat. Isten, mikor megalkotta az embert, szabad akaratot adott neki. Az első (rossz) döntést Ádám és Éva hozta meg. Szabad akaratból tették, jóllehet némi agyimosásban a kígyónak is része volt. Azóta is dönthetünk jó és rossz között. Szabad akarat! Ezt a képességet senki és semmi nem veszi és nem is veheti el tőlünk. Nincs tehát nekünk sem hatalmunk, hogy elvegyük azt másoktól. Börtönbe zárhatunk vagy meglophatunk bárkit, a szabad akaratát nem vehetjük el. És így van ez a párunkkal is.

Sokan évtizedekig tartó hiábavaló küzdelem után feladják, hogy megváltoztassák a párjukat. Mások elérik, hogy az papucs módjára megváltozzon. Mind a kettő idomítás csupán, lássuk be. Hiszen mind a kettő a másik szabad akaratát veszi el!

Mennyivel boldogabb vagyok, mióta nem akarom megváltoztatni a párom! Mennyire más, ha csak egyszerűen elfogadom olyannak, amilyen – és

a végén kiderül, hogy milyen csodálatos. Mennyivel könnyebb úgy élni, hogy nem kell hiábavalóan erőlködnöm! Ha megváltozik: jó; de ha nem: akkor is jó! Ez a szabadság igazán felemelő! Nem kell többé energiát befektetnem abba, amire valójában sosem volt hatalmam! Ó milyen könnyű így lélegezni!

És a másik iránti felelősség? Engedjem el? Engedjem szabadjára, kiszolgáltatva az ösztöneinek? Ha ver, ha iszik, ha lop? Ne akarjam megváltoztatni? Még azt sem, akivel az életemet kell leélnem?

A bűnben nem vállalhatok közösséget a másikkal. Utat mutathatok neki, de ne akarjam megváltoztatni! Szeretni akarjam! Ugyanis ez az egyetlen út! És ez az út az Ő országába vezet. Nem könnyű, de szabad és szép. És akkor fény gyűlhat a sötétségben. Elfogadás feltétel nélkül. Csodálatos dolog. Csak akkor vagyok képes rá, ha szabaddá tettem magam az elvárásoktól, előítéletektől. Olyan koloncoktól, melyek kövekként nehezdedek az életemre. Belátom, nincs hatalmam a másik felett! Csak arra van hatalmam, hogy szeressem!

Pál apostol látszólag balgaságokat ír a Szeretet himnuszában. Ugyan ki tud mindent elhinni és mindent elviselni? Normális ember nem! De ami a világnak normális, az Istennek lehet, hogy nem! Ha megtalálom a választ, akkor már tisztán látok! Ha megértem a szeretet himnuszát, s el is hiszem ami benne van, akkor valóban szabad lettem a szeretetre! De ma még tükör által, homályosan látunk...

*Nem titkolom, hogy gyengébb vagyok annál,
köt vak bizalmad remélt támaszul,
és nem szeretném, ha vakyak maradnál,
s nem látnád: szegény fejem rád szorul.
Hát láss olyannak, amilyen valóban
vagyok. Nem én hazudtam, ha szemed
csak a részt látta bennem, és a jóban,
mely részem, ismerni vélt engemet...
Nem biztatlak, hogy próbáld letagadni
vétkeim, nem mondom, hogy ne perelj,
de csak egészen tudom magam adni
fogadj mindenestül egészen el...
(Szabédi László)*

Ép lélek ép testben legyen!

Eddig olyan dolgokra figyeltünk, melyek az imaéletünket formálják, most pedig azokra is, melyek az egészségünkkel kapcsolatosak.

A testedzésnek a napirendhez kell tartoznia. Szeretném, ha a családban sokkal jobban ügyelnének erre: az apostolkodáshoz szükség van egészségünk megőrzésére. Valakinek gondoskodnia kell (a családban vagy akár egy szerzetesközösségben – A szerk.) az egészségről. Mi az, ami használ, és ami árt; mi az, ami még megtehető és mire kell nemet mondani? Sokkal többet kell tennünk egészségünkért. Egészséges testre van szükségünk, ha dolgozni akarunk. Nincs jogunk tönkretenni magunkat. Aki sokat dolgozik, újra és újra tegye fel a kérdést: megtettem-e a legszükségesebbet az egészségemért? (P. Kentenich József: Személyes eszmény, különleges jóföltétel, lelkinapirend; 51-52. o., Családakadémia, 2005)

Napjainkban sokat hallhatunk, olvashatunk arról, hogy a mozgásnak, sportnak milyen jó hatása van szívünkre, keringési rendszerünkre, alakunkra, és a testgyakorlás fiatalosságunk megőrzésének is legjobb módja. Sajnos sokan már túlzásokba is esnek, és csak testük egészségével, fittségével foglalkoznak, ez van életük középpontjában. Én most inkább arról szeretnék beszámolni, hogy a sportnak – és itt elsősorban az aerob tevékenységekre (pl. futás, kerékpározás, úszás, aerobik) gondolok, milyen hatása van az ember lelkére. Nehéz ezt elhinni annak, aki nem próbálta ki a gyakorlatban. Kipróbálni és rendszeressé tenni az életünkben bármilyen mozgást, ha még csak tempós gyaloglásról, túrázásról van is szó, nagyon fontos lenne.

A rendszerességen nagy hangsúly van, mert havi 2-3 alkalom nem elég az emberi szervezet megedződéséhez. Ideális lehet a heti 3-4 nap, amikor kicsit a pulzusszámunkat 100-150-en

tartjuk legalább 20-30 percig. A bemelegítéssel és nyújtással együtt ez nem több 45 percnél.

Nagyon rövid távokkal kezdtem, és nagyon lassan kocogtam eleinte, mert semmi edzettségem nem volt, de már ez a kis mozgás is fölfrissített. Ma már az időt növelve le tudok futni 5-6 km-t úgy, hogy nem merülök ki a végére. Azt azért nem mondom, hogy verejték és lihegés nélkül lazán futkározom.

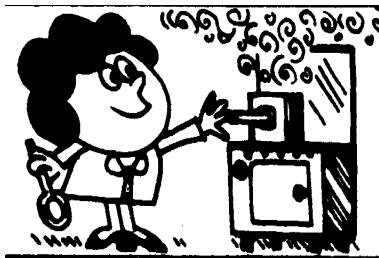
Le kell győznöm önmagamat, a lustaságomat ahhoz, hogy egyáltalán elinduljak – esetleg korábban felkeljek –, de ha sikerül, és teljesítettem a távot, jó érzés, és nő az önbecsülésem is. Közben erőt kell venni magamon, hogy ne álljak meg, hogy még a kis dombra is fölfussak, mert esetleg fáj a légsövem, a lábam, nem kapok levegőt stb. Kemény próbatétel ez az akaratérőnek is nap mint nap, de az életben rengeteg olyan helyzet adódik, amikor könnyebb túljutnunk a „kis dombokon”, ha edzett az akaratunk. A sport jól megtanít az önfegyelemre, a koncentrálásra, a kitartásra.

A mi családi sportunk a tájfutás. Több versenyen is megméretjük magunkat. Persze legtöbbször csak tapasztalatot nyerünk, de eljutunk az ország sok szép tájára és változatos terepeken, erdőkben futunk.

Én azért szerettem meg ezt a sportot, mert a természetben, a szabadban lehetek, érzem az erdő illatát, hallom a madarak csiripelését. Istent érzem közel magamhoz. Félelem sincs bennem. Ha futok a virágos réten vagy a zöldülő erdőben, a tudómba szívom a friss levegőt, mintha a lelkemet is kitisztítaná. Tavasszal a legjobb. A színes virágok, a bokrok, a fák látványa a téli szürkeség után a szemnek üdítő. Na és az illatok! Tudom, merre fussak, ha az orgona vagy az akác nyílik, szinte elvonja a figyelmemet a fáradtságról. Lesem, virágzik-e már a kedvenc tulipánfám vagy a rózsák. Annyira feltöltődöm a természetben, hogy utána egész nap türelmesebb vagyok a gyerekekkel, a férjemmel és másokkal. Van olyan nap, hogy munka után megyek el futni. Néha nem könnyű, mert fáradtnak érzem magam, vagy éppen családi vita van, feszültség, idegesség, veszekedés. Érzem, hogy ki kell szellőztetni a fejemet. Ilyenkor egész másképp érek haza. Megnyugszom, felfrissülök, máshogy állok a vitás kérdéshez, kisebbnek látom a problémát.

Sokszor együtt megyünk a gyerekekkel kicsit kocogni, futkározni, biciklizni: A lényeg, hogy kicsit megizzadjunk és az ő rengeteg energiájukat lekössük. Próbáljuk a sportot játékosan megszerettetni velük, észrevétlenül az életük részévé tenni, és talán ha a gyerekek is a példát látják maguk előtt, észreveszik, hogy érdemes erőt venni magunkon és elkezdni...

Főzőcske

mottó: A főzés szent cselekmény...

Puliszka – eleink eledele

Régi népmesék, erdélyi utak, Funtineli boszorkány és még mi minden felidéződik, ha ezt a nálunk méltatlanul

mellőzött magyar ételt készítjük és fogyasztjuk. A szegények kenyér helyett is ezt ették: ha frissen készült, hideg tejjel, ha kihűlt, meleg tejjel. Sokféleképpen el lehet készíteni, köretként is tálalhatjuk pörkölték mellé ezt az ízletes, egészséges, olcsó és könnyen elkészíthető ételt. Talán nem megy feledésbe:

Alaprecept: 6 személyre

Hozzávalók: 30 dkg kukoricadara, 8 dl víz, só

A vizet feltesszük melegedni, enyhén megsózzuk. Amikor forr, folytonos kavargatás mellett beleszórjuk a kukoricadarát, és nem túl keményre főzzük (kb. 5 perc). Vigyázzunk, a vége felé pöfökel.

Juhtúrós puliszka

Hozzávalók: 10 dkg juhtúró, 20 dkg tehéntúró, 10 dkg húsos szalonna, só

Szalonnával kikenünk egy tűzálló tálat. A zsírtát kisütjük, és felváltva az edénybe rétegezzük a puliszkát, a túrókat és a szalonnapörccöt. Betesszük a sütőbe annyi időre, amíg a túró megolvad.

Sajtos puliszka

Hozzávalók: 15 dkg (trappista) sajt, 5 dkg füstölt sajt, 10 dkg sonka, só, bors, 2 dl tejföl

A megfőtt, forró puliszkához adjuk a reszelt sajtokat, egy keveset félreteszünk a tetejére. Egy sütőedényt kiolajozunk, belekanalazzuk a masszát. A sonkát vékony csíkokra vágjuk, az olajon megpirítjuk és a puliszkára szórjuk. Végül az egészet meghinjük a maradék reszelt sajttal és a tejföllel. Forró sütőben sütjük, míg a sajt meg nem pirul a tetején.

Mákos, lekváros puliszka

Cukrot vagy mézet keverünk a puliszkába, a rétegeket meghintjük mákkal vagy szilvalekvárt kenünk rá.

Nincs boruk!

Kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- Oszoli Zsófi szemeinek gyógyulásáért,
- Papp Sanyi bácsiért,
- Csányi Ágiért és családjáért,
- Ny. Petiért, akin csontvelőátültetést végeztek,
- egy schönstatti családjáért, akik hét gyermekük mellé egy beteg kisbabát fogadtak örökbe,
- egy nagycsaládos édesapáért, aki elveszítette a szeme világát és ezzel együtt a munkáját is,
- kisebb-nagyobb, de főleg kamasz gyermekeinkért,
- Schönstatt mozgalmunkért, különös tekintettel az erősödő fiú- és lánymozgalomra,
- a Családakadémia évfolyamaiért,
- nehézségekkel és betegségekkel küzdő családjainkért,
- hazánkért,
- hogy Kantenich atyát szentté avassák.

Már van boruk!

Hálásan köszönjük:

- a kápolna kegyelmeit, a betérő zarándokokat,
- az előzsinatokat,
- mindennapi találkozásainkat a Jóistennel.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Népmesén felnövő Gellért fiúnk játszik a szobában. Mellette Bori a barátnőjével Bibliai-totót játszik. Bori kérdezi a barátnőjét:

- Na, mit éreztek a Háromkirályok, amikor a kis Jézus előtt hódoltak?
- Emberszagot éreztek! – szól bele játéka fölött Gellért a totóba.

Beszélgünk a teremtésről:

- Isten a föld porából teremtette Ádámot.
- Igen, és Évát is – mondja Bendegúz (8).
- Nem, nem, őt Ádám oldalbordájából – javítjuk ki.
- Klónoztá?

Először sütöttem vargabélest. Bendegúz nagyon megdicsér:

- Anya! Ez olyan finom, semmilyen íze nincs.

Vasárnapi ebéd után Borsó (Boróka) nyaggatja az apját, játszani hívja.

- Várj egy kicsit, amíg ülepedik az ebéd! – inti türelemre apa.
- Az meg mi? – kérdi az ötéves.
- Hát amíg leér az étel...
- Apa, azt úgy hívják: emésztés!

Egy kis ovissal beszélgetek:

– De jó neked, hogy a nagyinál voltál! Ugye, szeretsz ott lenni?

– Igen, csak képzeld, mindig megvernek.

– És mit szól ehhez az anya és az apa?

– Hát, ők is megvernek.

– Miért vernek meg?

– Mert rossz vagyok.

– És ha megvernek, akkor már nem vagy rossz?

– De, csak úgy csinálom, hogy ne vegyék észre, hogy rossz vagyok.

Bendegúz 2 évesen először lát szendvicssütőt. Szalad be: “Apa süti a vasalóban a szendvicset!”

Bendegúz 4-5 évesen büszke volt rá, hogy jó megérzései vannak, s ezt elmesélte egy barátjának:

– Tudod, Dávid, vannak olyan emberek, akiknek mindig igazuk van, és én ilyen vagyok.

Gyermekeink a nagyszülőknél nyaralva az állatkertben is látogatást tettek. Magdi lányunk az esti telefonos élménybeszámolóban boldogan mesélte:

– Apu, képzeld, láttunk az állatkertben egy nagyobb majmot, mint te vagy!

Esténként Benedek Elek népmeséiből olvasunk fel. Egyik este férjem bejelenti, hogy elmegy 3 napra, majd süssek az útra pogácsát. Erre Misi megkérdezi: “Hová mész apa, feleséget keresni?”

Budapestre mentünk egy esküvőre. A Gellért térré érve, a Dunán láttunk egy nagy hajót. A földmunkagépekhez szokott kb. három éves Ferikénk felkiáltott az utazóközönség nagy örömeire: “Nézzétek, ott úszik egy kombájn!”

– Magdika, folyik az orrod!

– Nem baj, én így is tetszem!

Az óvodai hittanon beszélgettek a gyerekek a hitoktatóval, hogy az Istent imádjuk, s ez mit is jelent. Magdika egyszer itthon felkiált:

– Én csak a jó Istent imádom és a szalonát!

Vadászatról beszélgetünk:

– ...és mi van akkor, ha vezett a róka?

– Akkor megkeresem!

– Találtam az udvaron egy féltelen csigát! – ujjong kisfiúnk.

Tihany, 2005. július 8-10.

Gyönyörű napsütés, alattunk teljes szélességében a Balaton kéklő hullámai, s mi ketten ülünk az apátság kőpárkányán. Kezünkben toll, hatalmas papír. Néha odakapunk, hogy a szél el ne fújja.

Mi érintett meg? Mi a tapasztalatunk erről? Mi a kérdésünk... Törjük a fejünket, agyunkat, németül és magyarul váltakoznak a mondatok.

Majd fölvonulunk a tetőtérbe, ahol 5 osztrák, 1 német és 8 magyar család közösen próbálunk tapasztalatot cserélni a retorikáról.

Hitetlenül nézzük a programot: „csak ennyi?” Egy előadás a tekintélyről, egy óra házaspáros felkészülés, majd 5 percben a beszámolók a három kérdésről... Ezért keltünk útra, ki 100, ki 1000 km távolságból?

Ahogy telnek a percek, az órák, megbizonyosodunk afelől, hogy egymástól tanulhatunk a legtöbbet. Megtelünk önbizalommal, s egyre nagyobbra értékeljük Kentenich atya módszerét, az életről való beszédet. Szárnyakat kapunk, s ennek gyümölcseit – reméljük – a családnapok résztvevői élvezhetik.

Kentenich-pedagógia kurzus

Augusztus 15–17-én Pécsen folytatódott az eredetileg két hétvégére tervezett, de még mindig nem befejezett Kentenich atya által kidolgozott pedagógia ismertetése. Az előadások az ebéd- és vacsoraszünet kivételével reggeltől estig tartottak. Nehéz lenne eldönteni, hogy ki fáradt el jobban, a hihetetlen energiákkal előadó Uzsalyné Pécsi Rita – vagy a hallgatóság. A harmadik nap végén szellemileg és fizikailag egy kissé megpróbált állapotban, de annál lángolóbb szívvel hagytuk el Pécsen.

Mit hallgattok ti tulajdonképpen ilyen töményen? – kérdezte egyik ismerősünk, törődött voltun-

kat látván. Tényleg, mit is? Mi az, ami odabilincsel minket a székhez órákon, sőt napokon keresztül?

Az, hogy úgy érezzük, kincset találtunk. Kentenich atya előadásai alapján Hug atya az egész schönstatti pedagógiát egységes szerkezetbe foglalta össze.

Lenyűgöző, hogy amit eddig tanultunk, ennyire összefüggő rendszert alkot. Óbudaváron hallottunk már előadást a dolgokhoz való kötődésről, a szeretetszövetségről vagy az eszményünk kereséséről. S ezek mind ugyanannak a pedagógiai műnek egymást szolgáló, egymással szervesen összefüggő részei. Egészen korszerű pedagógiáról van szó. Olyan kincs van a kezünkben, amelynek segítségével magunkból és gyermekeinkből nem-hogy a mai szétesett világban ellenálló, de küzdeni, Istenhez vezetni tudó személyeket nevelhetünk. Ne gondoljátok, hogy ezt csak a túlzott lelkese-dés mondatja velünk! Mert az egész pedagógia lényege a Szűzanyával, az Istennel kötött szövetségen alapul. Ebben a nehéz, emberi erőnket meghaladó feladatban van egy nagy szövetségünk. Munkánk tehát itt kezdődik: szövetségünk elmélyítésén.

És hogyan tovább? Kincset találtunk, és mi lesz vele? Vágy él a szívekben, hogy mindezt tovább kell adni. Még csak keressük az utat. De talán bontakozóban van már egy gyermeknevelésről szóló előadássorozat, amely a kisgyermekkortől a kamaszkorig tárgyalja a nevelési elveket.

Augusztus 21–23. Családakadémia – Sopron

Három szép napot töltöttünk Sopronban a CSAK 6 induló csoportjának meglátogatásával. Minden családot szerettünk volna személyesen megismerni, elbeszélgetni velük arról, mire is vállalkoztak, amikor erre a 2 éves képzésre jelentkeztek.

Gál Laci és Szilvi gondos előkészítését ekkor tapasztaltuk meg igazán! Németh Nóri és Zoli (náluk laktunk 5 gyerekkel...!) már csak nevetett rajtunk, mikor minden este azzal tértünk

haza: „Ma is csodálatos, aranyos családokat ismertünk meg!” Minden házaspár felkészültnek tűnt arra, hogy nekivágjon a családtrener-kézésnek. Kisebb csoda folytán még az egyetlen Bécsben élő résztvevő-családdal is sikerült találkozunk.

A látogatás sorát Győrben zártuk Pápai Lajos püspök atyánál, aki támogatásáról biztosította csoportunkat, mi pedig szép emlékekkel érkeztünk haza soproni utunkról.

2005. augusztus – Iszkaszentgyörgy

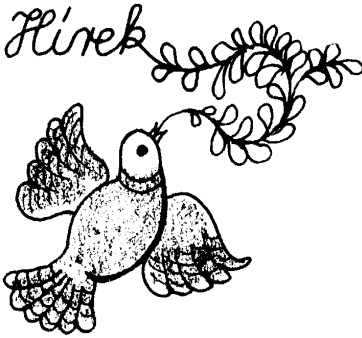
Izgatottan készültünk a CSAK 5 nyári egy hetére. Biztosak voltunk benne, hogy más lesz mint az óbudavári családnapiak, hiszen itt a résztvevő családok már az évközi hétvégékből kifolyólag ismerik egymást. Vártuk azért is, mert az évközi hétvégék oly rövidek, oly gyorsan eltelnek.

Az ismerős családok és az ismerős helyszín ellenére is voltak meglepetések. Nem tudtuk kik lesznek az előadók és milyen témák kerülnek elő. A megosztások során érzékelhető volt, hogy minden előadás kapcsán volt több család is, akit az adott előadás mélyen/érzékenyen érintett, és a jövőre nézve pozitív elhatározásokra sarkallt. Köszönet érte az előadóknak: az Oláh házaspárnak (akik a hűségről beszéltek), a Gál házaspárnak (akik arról beszéltek, hogy a szeretetben mindig növekedünk), a Guld házaspárnak (akik témája a hűség a betegségben volt) és végül Herbertéknek (akik az örömről beszéltek).

Az egy hét lazább programja több lehetőséget adott arra, hogy a családok is jobban megismerjék egymást. Jól sikerült közös program volt például a Bory-vár meglátogatása, ahol Csermák Kálmánt szakavatott idegenvezetőnként is megismerhettük.

A hét közepére az apukák egy részén a kifáradás jelei mutatkoztak, amin egy jól sikerült focimeccsel sikerült átlendülni. Az idő nem volt túl jó, mert kicsit szitált az eső, de Kristek András harsogó buzdításának senki sem tudott ellenállni. A kifáradt csapatokat a meccs után – a helyi kiskocsmában tett rövid felfrissülés után – a feleségek forralt borral várták.

Schönstatt hírek

A **2005-ös családnapon** 125 család vett részt a szövetségi családokkal együtt. Első résztvevő 13 család volt.

Házigazdák a szövetségi heteken kívül: Stagl László és Szilvia, Horváth Zsolt és Ildikó, Vissi Géza és Edit, Vértesaljai János és Vali, Hodován Péter és Margit, Pap Zoltán és Gabi, Reményi László és Judit, Perei Gábor és Nóra, Gyulai Ágoston és Hajnal voltak. **Előadók:** Ther Antal és Ági, Bagdy György és Kati, Oláh István és Éva, Komáromi Ferenc és Mari, Pfitzner Tibor és Ágota, Bartos Gellért és Ágota, Endrédi István és Cili, Varga József és Kata, Abai Tibor és Zsuzsa, Fleischer Zoltán és Andrea, és a Gódány házaspár (ők többszörösen) voltak.

Az előadások témája a bárkát építünk, eredetiség-hivatástudat, gyengeségeinkből új erő, a hűség, a közösségeink megújulása és az otthonosság volt.

A családnapon sok pozitív visszajelzés volt az atyatanulmányokra. Mélyen megérintette a családokat az a tartalmi gazdagság, életfakasztó igazság, amely a szövegekből áradt. Az alkalmazott módszer is jó visszhangra talált.

Köszönet mindenkinek!!!

* Szeptember 10-én a családnapok házigazdái tartottak találkozót Óbudaváron.

* A kápolna bejáratától balra és jobbra levő faliszekrények új arcot kaptak tölgyfából. A baloldalinak a külső felülete kiadványok elhelyezésére szolgál.

* Az új MHC-ház melletti épület tető alatt van, október 3-án kerültek be az ablakok, elkezdődhet a vakolás és a burkolás.

* Október 4-én a kahlenbergi (Ausztria, Bécs) schönstatti Mária-nővérek zarándoklatra érkeztek Óbudavárra.

* Kedves budapesti és Budapest-környéki schönstatti lányok! **November 4-6-ig lányhétvége lesz a 15 éven felüli lányoknak!!!** A hétvége péntek délutántól vasárnap délig tart, Böbe nővér tartja.

Helyszín: 2040. Budaörs Rákóczi utca 26.

Jelentkezés: vorsi14@citromail.hu, 23/416-139

Képesek vagyunk rá, hogy „testünkben kiegészítsük azt, ami Krisztus testéből még hiányzik.” (Kol 1,24)

Schönstatti Ifjúsági Világtalálkozó

Augusztus 6. és 11. között Magyarországról körülbelül nyolevnan Schönstattban voltunk, hogy együtt ünnepeljünk a világ fiataljaival. Több okunk is volt az ünneplésre: 2005-ben Németország adott otthont az Ifjúsági Világtalálkozónak. Ennek volt előrendezvénye a schönstatti találkozó. Ugyanakkor ez volt a schönstatti fiatalok eddigi legnagyobb találkozója: háromezren vettük birtokba a vallendari dombokat. Európából és Dél-Amerikából voltunk a legtöbben, de jöttek Afrikából és Ázsiából is néhányan. Kezdetben bábeli zűrzavar uralkodott, melyet csak nagy nehezen enyhített a németek kiváló angol és spanyol nyelvtudása. A nyelvi sokszínűség természetesen (szerencsére) később sem változott, csak mi, a résztvevők tanultunk meg kommunikálni egymással – ahogy tudunk, ahogy jött. Igazából jól megértettük egymást szavak nélkül is. A kedvcsináló mondatok után arról szeretnék beszélni, hogyan találtuk meg mi, magyarok a helyünket ebben a nagy „családban”.

A kiutazást szellemesen oldották meg a szervezők: 18 fiú és 19 lány (plusz Miklós, László atya, Oláh István és Perey Gábor apukák) öt kisbusszal indult neki a majdnem 1200 km-es útnak. A lányok nagyobb része Aenn nővér szervezésében jött osztrák és erdélyi lányokkal együtt. Én a kisbuszos utazásról tudok beszámolni, amit röviden egy magyar közmondással foglalnék össze: Aki mer, az nyer. Gond nélkül kijutottunk Németországba, a fáradtsággal és a kisebb műszaki problémákkal mit sem törődve. Hatodikán este indultunk, s hetedikén délben már a fiúknak kijelölt koblenzi tornateremben aludtunk, persze csak mi, fiúk. A lányoknak az utca másik oldalán volt a szállásuk, melyet én ugyan nem láttam, csak annyit hallottam róla, hogy nem volt rossz... Persze a miénk sem. Schönstatti nővérek fogadtak minket a kapuban. Egy picit megilletődöttnek tüntek, de aztán megkönnyebbültek, amikor felhangzott az első „Guten Tag” valamelyiküinktől.

Az első nap pihenéssel telt, elvégre idő kellett, mire mindenki felveszi a ritmust (pl. nem csak magyarul kell beszélni, fel kell fedezni a fesztivál helyszíneit, el kell készíteni a kötelező fotókat (Összentély stb.) és nem utolsósorban meg kell ismerkedni egymással), és túlteszi magát azon, hogy

ülve aludt az éjszaka, már ha aludt egyáltalán. Azért a pihenésen kívül történt rengeteg érdekes és fontos dolog: misén vettünk részt az Összentélyben, ahol több mint kilencven éve szeretetszövetséget kötöttek a Mária-kongregáció tagjai a Szűzanyával. Felsétáltunk a Schönstatt-hegyre, ahol a Mária-nővérek laknak, akik Kentenich atya dachauhi fogságának kezdetén fogadalmat tettek, hogy szabadulásakor templomot építenek. Fogadalmukat be is tartották, felépült az Örökimádás-templom, amely a schönstatti épületek legszebbike és legnagyobbika: igazi élmény volt ide belépni, és látni, ahogy a templom tele van fiatalokkal. Kentenich atya sírjához alig lehetett odaférni, mindenki számára ez volt a zarándoklat egyik fő célállomása. Az este a nyitóünnepséggel zárult, amely egy igazán profi showműsor volt. Jó volt a hangulat: nemigen tudom, hogyan, de az este végére lent találtuk magunkat a színpadon, amint önfeledten táncolunk a fesztivál dalára. (Ezt a dalt egyébként már az első nap annyit énekeltették velünk, hogy mindenkinek ment kívülről a refrén, pedig négy nyelven énekeltük.)

Az első nap misével indult, meg rossz idővel. Azért a mise végén elállt az eső, és mindenki levehette magáról az esőkabátot, meg összecukhatta az esernyőt: újra egymás szemébe lehetett nézni. Mi magyarok énekeltünk áldozás közben. Felhangzott hogy: „Ne félj, mert megváltottalak...”. Jól szólt, jó érzés volt háromezer embernek énekelni, akiknek a többsége valahova Afrika és Európa határára helyezi az országunkat. Délután egy beszélgetésen vettünk részt, ahol Schönstatt különböző mozgalmaiban részt vevő emberek (köztük Csermák Péter) mondták el, mit jelent nekik Schönstatt. Érdekes azt látni, hogy a schönstatti eszme valóban működik az élet egészen eltérő szakaszaiban (fiatalkor, öregkor) és helyzeteiben (szerzetesség, papság, család, felnőttmozgalmak stb.) Az este ugyanúgy végződött mint az előző, vagyis majdnem: Varga Orsi sajnos kifecamította a bokáját. Emiatt megjártuk a neuwiedi kórházat, de szerencsére Orsi vidám maradt.

A második nap a fiú- és a lánymozgalomnak külön kezdődött: a fiúszentély előtt rengeteg pad. Épp annyi, amennyin elfér sok száz fiú. A program a programadó beszéddel kezdődik, melynek lényege: Aliados! – Összetartozunk! Ez csak jó fél óra után esett le (igazából a magyarázatokból következtettünk a jelentésre), mivel közülünk senki sem tudott spanyolul. Eddigre azonban már legalább tízszer kiáltottuk a hús német reggelbe: Aliados! Ezután az országok képviselői ábécésorrendben (jó kérdés persze, hogy melyik ábécé szerint; már nem emlékszem, hogy mi a Hungary, a

Hungria vagy az Ungarn szerint kerültünk-e sorra) kivonultak a mikrofonhoz, és röviden bemutatták az otthoni fiúmozgalmat. Csermák Péter ezt meg is tette. Ékes németiséggel kicsikart belőlünk egy Ria-ria Hungáriát, hogy megmutassa a többieknek, hol is ülnek a magyarok (minden ország valami csatakiáltással mutatkozik be: pl. Ecuador! Ecuador!, vagy Chi Chi Chi, le le le, Viva Chile! stb.). Az egész Stefan Strecker atya kiváló beszédével zárult. Ő felelős a fiúmozgalmért Schönstattban. Délután minden ország külön programon vett részt. Jó alkalom nekünk is, hogy bemutatkozzunk egymásnak: a fiú- és a lánymozgalom. Kis csoportokban is beszélgettünk: később mindenki lelkesedéssel emlékezik erre az alkalomra. Az este virrasztással zárult: különböző helyszíneken szétszóródva mindenki az Összentély felé közeledett. Mi magyarok a legtöbben Engling Józsefért virrasztottunk nem messze az Összentélytől, egy másik kápolnánál. Mire besötétedett, az Összentély melletti mező megtelt emberekkel. Mind-egyik csapat egy schönstatti jellemért virrasztott: mindegyik képét kiállították egy emelvény elé, szám szerint tizet. Néhány rövid ima és a szeretetszövetség megújítása után elindultunk haza.

A harmadik reggel nehezen indult: mindenkin látszott a kialvatlanság. No de semmiről sem akartunk lemaradni. Előadás volt reggel, melyen Schönstatt mutatkozott be a schönstattiaknak. Én például dél-amerikai fiatalokat hallgattam, ők hogyan működnek az egyetemen schönstatti szellemben: misére járnak együtt, hittant szerveznek, beszélnek Schönstattról. Az utolsó délután is talált mindenki magának programot, vagy egyszerűen csak

sétálgatott, imádkozott, beszélgetett, vásárolt. Koraeste összegyűltünk az Összentély mellett, hogy megkössük a szeretetszövetséget a világ fiataljaiért. Ennek jele egy medál, mely magában foglalja a szentély régi palafedésének egy szilánkját: ezt magasba emelve mondtuk a szövetségkötés szövegét. A medált ezután el kellett cserélni valakivel: lehetőleg más nemzetiségűvel. Azután mindenki a záróprogramra sereglett az amfiteátrumba (ez egy hegyoldalba vágott lelátó; itt voltak mindig az esti programok). Újabb

show, szeniális részletekkel, ha lehet még jobb, mint az első este. A végén tűzijáték.

Reggel búcsúzni kellett. A vendéglátóktól, egymástól. A lányok egy része Kölnbe ment, az Ifjúsági Világtalálkozóra. Tízkor az Ősszentélyben még részt vettünk egy misén, ezután már tényleg vége. Itt Schönstattban, egy időre. És otthon? Otthon kezdődik valami.

Ifjúsági találkozó Óbudaváron

Idén nyáron Európában, Kölnben került megrendezésre a XX. Világifjúsági Találkozó. Óriási előkészületek előzték meg, mind lelki, mind szellemi, mind anyagi tekintetben. Rengeteg fiatal zárandokolt Németországba, hogy részt vegyen a nagyszabású eseményen, vagy annak valamelyik előtalálkozásán. A résztvevők számára örökre – de legalábbis biztosan nagyon sokáig – meghatározó élmény marad a pápa jelenléte, a személyesen a mi korosztályunknak szóló szavak, melyeket ő és a többi püspök mondott, az egyház megtapasztalható fiatalsága, aktualitása, a hatalmas tömeg lelkesítő egysége, imájának érezhető ereje, a kölniek vendégszeretete, s biztosan még sok minden más is. De vajon lesz-e a találkozóhoz érezhető hatása mindennapi életünkben – a tanulás, a munka erőfeszítései között –, vagy éppen a szórakozás önfeledt pillanataiban? Tudunk-e kovász, só és fény lenni ott, ahol élünk, ahol szüksége van ránk a Jóistennek és az Ő egyházának? Részt veszünk-e az Isten országának építésében, vagy válasz nélkül hagyjuk azokat a kegyelmeket, amelyeket kaptunk? Ugyanezeket a kérdéseket feltehetjük a Schönstattban rendezett előtalálkozó kapcsán is.

2005. szeptember 24-én körülbelül ötven 15 és 23 éves kor közötti fiatal utazott Óbudavárra az ország több pontjáról, Budapestről, a Balaton környékéről, Sopronból, Pécsről, hogy csak a nagyobb „régiokat” említsem. Az összejövetel apropójául a Schönstattban átéltek felidézése, az ott kötött ismeretségek, barátságok felelevenítése, ápolása szolgált, de az együttléten részt vehettek olyanok is, akik nem voltak Schönstattban. Másrészt azonban megpróbáltuk azt is megvitatni, hogyan lehetne a magyarországi schönstatti ifjúság életét felpozícionálni, egyes helyeken egyáltalán beindítani.

A program ennek a kettős célkitűzésnek megfelelően alakult. Megnéztük a Schönstattban készült képeket, mindenki szörnyülködhetett saját

„örült” (valójában természetes és vidám...) külsején, illetve schönstatti és kölni élménybeszámolókat hallhattunk mind a fiúk, mind a lányok részéről. A gitár – ahogy Németországban is – szinte minden órában előkerült, az egyébként elfoglaltság nélküli perceket közös éneklés vagy játék töltötte ki. Szombat este a kápolnában szentmisén vettünk részt, majd lehetőség nyílt mindenkire számára az éjszakai szentségimádásra.

Az ifjúsági mozgalom rendezését, megszervezését is több program szolgálta. Górány Róbert bácsitól és Rita nénitől nagyon érdekes és valóban tanulságos történeteket hallhattunk arról, hogyan került Schönstatt (velük) Magyarországra, hogyan találkozott Róbert bácsi (élőben!) Kentenich atyával, hogyan működik életünkben Isten és Mária gondviselése, mindent elrendező és jóra fordító szeretete. Ígéretet kaptunk olyan magánfelvételek meghallgatására is, amelyen maga Kentenich atya beszél, s szerintem már csak ezért is érdemes lesz újra Óbudavárra menni... De azt is remélem, megvalósul a sok szép célkitűzés, ötlet, amelyek a kiscsoportos beszélgetés során fogalmazódtak meg bennünk. Kívánom, hogy mindenkire meg tudja szervezni vagy találni otthon a kiscsoportját, mert – ahogy el is hangzott – csak úgy lehetünk erős és szabad egyéniségek, ha tudatosan, aktív munkával fejlesztjük, gondozzuk Istennel való kapcsolatunkat, bízunk Anyánk közbenjárásában, és ajtót nyitunk magunkban mások, a közösség felé. Partizánharcosként, egyedül sokkal nehezebb boldogulnunk, mint közösen, egymást támogatva, segítve. Ha hajlandók vagyunk mi is tenni valamit, akár csak egy kis lépést, bízhatunk Isten segítségében!

Minden résztvevő nevében köszönöm a szervezők nagy elismerésre

méltó munkáját, a konyhában dolgozók segítségét, a szakácsok finom (tényleg az volt!) borsófőzelékét, a lányoknak a remek sütitet, a fiúknak az innivalót, mindenkinek az otlétét, a Jóistennek pedig köszönjük a szép, meleg időt, a szerencsés hazatérést – s egyáltalán, egymást!

Mária, néha úgy elkényelmesedünk, hogy elfeledkezünk a sötétségben tapogatózó emberekről, akik vágnak arra, hogy lássák a megváltás jelét.

Ne legyen több félelem, feledékenység, lustaság bennünk!

Mostantól Te és Fiad jelenléte a Schönstatt-szentélyünkben erőt és irányt ad nekünk ahhoz, hogy a saját életünket

Isten jelenlétének jelévé tegyük,

Imáinkkal, tetteinkkel

és bátorságunkkal

megmutatjuk a világnak

a Jézushoz vezető utat.

Bizonyítsuk be,

hogy komolyan

vesszük a

szövetségünket!

Szeretetünk

bizonyítékeként

magasra tartjuk

lámpásainkat, hogy

messziről láthassák őket,

és így eljusson hozzájuk

az örömhír:

Isten emberként

közénk jött a földre.

Amen.

Ima az Utunk Krisztushoz visz c. Kénecedből, melyet a fiatalok az Ifjusági Világtalálkozó lelki előkészületeként imádkoztak.